

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Ι. Δ. ΜΟΥΡΕΛΛΟΣ 15 Νοεμβρίου 1905.

ΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΑΝΕΞΑΙΡΕΤΩΣ ΠΡΟΠΛΗΡΩΝΟΝΤΑΙ

ΔΥΣΜΕΝΕΙΣ ΚΡΙΣΕΙΣ

Ἐπίκαιρον τῆς καταστάσεως, ἀρμόζον εἰς τοὺς χρόνους καὶ τὰς λυπηρὰς τοῦ Ἔθνους περιστάσεις, κατάλληλον ὡς σάλπισμα λαοῦ ἐνεργοῦ καὶ δοῶντος ἐφθάσε πρὸ ὀλίγου εἰς γνώσιν μας τὸ πολυθρόλυτον τοῦ παγκοσμίου φύλλου σάλπισμα.

Ἡ σιεντορεία καὶ Δημοσθένειος φωνή του δονεῖ ἀκόμη τὰ κύμματα τῆς πολιτικῆς ἀτμοσφαιρας τῆς ἐθνικῆς ἀξιοπροτείας· καὶ ἡ ἀλήθεια πικρὰ ἀλλὰ σωτήριος ἐκτοξεύεται ἀπὸ τὸν ἐπισκοπητὴν τῆς σήμερον, ὡς λυπηρὰ κατακλείς λαϊκῆς ἀποσυνθέσεως, κοινωικῆς χρεωκοπίας.

Καὶ τὸ φαρμακερὸν δηλητήριον χύνεται παντοῦ σιὸν ἐλεύθερον Ἑλληνισμόν διὰ τοὺς πολιτικούς του, διὰ τὰ χάλια του.

Οἱ λέοντες καὶ αἱ τίγρεις τῆς σήμερον βούχονται καὶ γελοῦν τὸν σαρδώνειον μὲ κἄποιαν ἐδχαρίστην καὶ μὲ κἄποιο ὕφος Ταρταρίνου ἐκδικητοῦ.

Καὶ ῥίπτουν περιφρονητικὸν τὸ βλέμμα σιὸν τόπον αὐτὸν ποῦ διασαλπίζονται καθ' ἐκάστην ἀπὸ τοῦ βήματος ἢ τῶν σιηλῶν τοῦ τύπου τὰ ἐθνικὰ ὄσον καὶ ἀφηρημένα τοῦ Ἑλληνισμοῦ δίκαια ὡς ἀπαράγραπτα καὶ ἀμείωτα.

Καὶ τείνουν ἐκ περιεργείας τὸ οὖς γιὰ νὰ ἀκούσουν ὡς ποῦ νὰ φθάσουν, καὶ ὡς ποῦ νὰ ἐξυψωθοῦν.

Ἰγλακτοῦν οἱ κῆνες ἀλλὰ μυκῶνται τὰ θηρία.

Καὶ ἀνελάβομεν χρῆσιν κήρυκος τῶν δικαίων μας τῶν ἀναλλοιώτων ὡς ῥήτορες αὐ-

τοσχέδιοι ἀμφικτυονίας ἢ δικανικοῦ βήματος.

Ἐνομίσαμεν ὅτι ἡ σιεντορεία τοῦ ἀδικουμένου φωνῆ θὰ ἀκουσθῆ μακρὰν πέραν τῶν κέκλων τῆς ἀρμοδιότητός του καὶ ὅτι θὰ συγκινήσῃ τοὺς ἰσχυροὺς τοῦ πλατήτου καὶ ἀκούωμεν τὸν λάρυγγά μας πρὸς τοῦτο διὰ τὰ μέλησιν τὰ φλυαφήματά μας. Καὶ τὸ κράτος αὐτὸ εἰς τὸ ὅποιον ὁ κάθε ἀρλεκίνος προβάλλει ὡς προασπιότης τῶν συμφερόντων μας κατήχησεν ἐστία ἐσβεσμένη.

Ὁ σχολαστικισμὸς καὶ ἡ υφλότης ἐκτείνονται παντοῦ καὶ σιεπάζον τὰ πάντα.

Τὴν παγκόσμιον πολιτείαν ποῦ τὴν ποδηγεῖ τὸ συμφέρον καὶ ἡ ἰσχὺς ὅσον καὶ ἡ ἐπιβολὴ τῶν τηλεβόλων θέλωμεν τὰ μεταβιλωμεν εἰς ἀφηρημένον ἰδεολογικὸν ἐθνικισμὸν ποῦ βασιλεύει ἢ ἀναγνώρισις τῆς φωνῆς καὶ τοῦ ἐλέγχου τοῦ ἀδικουμένου συμπολίτου.

Δυστυχῶς ἡ Νέμεσις δὲν κλίνει εὐμενὲς τὸ οὖς της ἢ μᾶλλον ἐξέπεσε τοῦ κλασικισμοῦ της

Βασιλεύει τὴν ἰνὴν ὁ Ἄρης καὶ κυριαρχεῖ ἡ δύναμις. Τοῦ τηλεβόλου ὁ κράτος δορεῖ τὸ σύμπαν καὶ θάπτει ὑπὸ τὸν καπνὸν τῆς πυρρίτιδος τὸ σιδηροῦν τέρας ἱστορικὰ παρακαταθήκας, πατρικὰ συμβόλαια μὴ διεκδικούμενα καταλήλως. Καὶ τὰ ἔγγραφα ἢ ἄγραφα δικαίωματα θάπτονται καὶ ἐρειπιόνται ὑπὸ τὸν σιδηρὸν διὰ τὰ ἀνεύρη τὴν αἴριον ὁ κοινωτικὸς τῶν ἐθνῶν καὶ τῶν λαῶν ἀρχαιολόγος.

Θὰ μειδιάσῃ ἱλαρὸν μειδιάμα διὰν διαβλέπῃ λαὸν πεσόντα τόσον ἐνδόξως. Καὶ ὅλα αὐτὰ θὰ λέγωνται ἂν δὲν θέλωμεν τὰ δμολογήσωμεν ὅτι λέγονται καὶ τώρα, διὰ τὸ ἔθνος αὐτὸ τὸ ὅποιον ἐπαφίεται τὴν ἰνὴν εἰς ἡγεμονικὰς προστασίας ἢ εἰς ἀνακτοβουλίων εὐμενείας καὶ χάριτας.

Καιρὸς ν' ἀνανήψωμεν, χρόνος τὰ ἀναδιοργανωθῶμεν. Κοίσιμοι οἱ καιροὶ ἐπιρροβα καὶ ἀπειλητικὰ τὰ καιρικὰ σημεῖα.

Ἀνάγκη τὰ ὀρθοποδήσῃ τὸ κράτος οἰκονομικῶς καὶ τὰ ἀναμορφωθῆ τὸ μέγα στοιχεῖον ὁ λαός.

Καθῆκον τὰ συνταχθῶμεν οἱ Πανέλληνες εἰς στρατὸν καὶ στόλον ἀλλ' ὄχι ὡς τὴν σημερινὴν παλιωδίαν καὶ αὐτοειρωσίαν.

Ἐργασία καὶ ὁμόφρων ἀλληλοβοήθεια, σκοπὸς κατευθύνσεως καὶ δράσεως ἐμπράκτου ἄς ἀντικαταστήσουν τὰ ὀρθόδοξα καὶ κοῦφα τῶν ἀρχαιοφίλων ρήματα.

Τὸ πῦρ τῆς γλώσσης ἄς συνοδεύσῃ πρωτίστως ὁ σιδηροῦς δάκτυλος ὁ παλλόμενος καὶ σπείρων ζωὴν καὶ δύναμιν τὰ διεκδικήσῃ τὰ δικαίωμάτα του.

Εἰς ἡμᾶς τοὺς νέους ἔλααχεν ὁ κλήρος τὰ ἐργασθῶμεν ἀφοῦ οἱ παλαιοὶ ἐκοιμήθησαν καὶ κοιμῶνται.

Ἄγρυπνοι καὶ ἱκανοὶ τῆς ἐθνικῆς τιμῆς μας φύλακες, ἄς ἀναλογοισθῶμεν ἡμᾶς αὐτοὺς

Καὶ ἄς πλῆξωμεν μὲ ἐγχειρίδιον Ἄρμοδιου ἢ Ἀριστογείτονος τὴν ἐλευθὴν τῶν παλαιῶν κατάστασιν βαθεῖα στὰ στήθη γὰρ τὰ ἀναζήσῃ ὁ φοῖνιξ τῆς γεννεᾶς μας, τὸ σύμβολον αὐτὸ τῆς Παλλιγγεσίας μας.

Εὐάριθμοι νεανία, ποῦ θύετε ἀκόμη εἰς τὴν θυμέλην τοῦ καθήκοντος καὶ τῆς γενναϊοφρονος ιδέας, ἐμπρὸς μὴ ἀποδειλιῶμεν.

Τόλμη καὶ ἀπόφασις χρειάζεται

Ποῖος ποταλὸς καὶ ἀνελεύθερος θὰ μᾶς ἀποδοκιμάσῃ, ποῖος φθισιῶν θὰ μᾶς ἀπελίπῃ πρὸ τοῦ μεγαλοργήματος, μὴ σκεφθῶμεν μόνον ἄς ριφθῶμεν εἰς τὴν πάλιν τῆς τιμῆς καὶ τῆς δόξης, ἄς σκορπισθῶμεν ὡς ἱεραπόστολοι τοῦ ἐθνικοῦ μας εἶναι καὶ ἄς τιμῶμεν μὲ τὸ ὄνομά μας τὸ νέον ἑλληνικὸν Πάνθεον· ἄλλως ταφῶμεν νεκρὰ πτώματα ὑπὸ τὸ βαρὺ χῶμα τῆς περιφρονήσεως καὶ τοῦ γέλωτος τῶν ἀντιπάλων ἢ ὑπὸ τοὺς σπαθισμοὺς καὶ τὸν μόλυβδον βαρβάρων ἐπιδρομέων.

I. Σοφριανόπουλος

ΕΞΑΗΜΕΡΟΝ ΕΝ ΖΑΚΥΝΘΩ

(Συνέχεια)

Ἡ ἄλλη δὲ λέσχη, «ὁ Ζάκυνθος» οὔσα πολιτικὸν κέντρον καὶ ἐντευκτικὸν τῆς ἀντιπάλου πολιτικῆς μερίδος τοῦ τόπου, συγκεντροῖ ἐν αὐτῇ τὸ κοινωνικὸν τῆς πόλεως καὶμάκι καὶ εἶνε ἐπίσης ὡς ἡ ἄλλη ἀριστοκρατικῶς καὶ πλουσιῶς ἐπιπλωμένη. Εἶνε, διὰ τὰ κάμω χρῆσιν τοῦ Γραφικοῦ ὕφους, ὡσεὶ ὡρα τετάρτη τῆς πρωΐας, καὶ τὸ ὀρθριον γλυκοσίμαμα τῆς Πικριδιώτισσας μου διακόπτει ὕπνον ἐλαφρὸν καὶ γλυκύτατον ὅταν τὸ κλίμα καὶ τὸν ὀρίζοντα τοῦ πανώριου νησιοῦ, ποῦ ἔχω τὴν εὐτυχίαν τὰ με ξενίζῃ ἰ' ὀλίγας ἡμέρας. Τῆς Πικριδιώτισσας τὸ σήμαμα ἀκολουθεῖ κατ' ἀδιάκοπον σειρὰν ἢ β ο υ ρ λ ι σ ί α τῶν κωδῶνων τῆς μεγάλης πληθῆος τῶν ἐκκλησιῶν τῆς Ζακύνθου. Σωστὸ ξ ε θ ε ω μ α. Οἱ ἱερεῖς τῆς νήσου, εὐλαβῶς ἐχόμενοι τῶν τύπων καὶ τῆς ἱστορίας τοῦ πατρῴου θεοσκευτικῆς δόγματος, ὀρθρίζουν ὀρθρου βαθέος διὰ τὰς ἀμαρτίας τοῦ ὑποφαινομένου, ὅστις ἔχει ἡμέρας καὶ νύκτας ἐν ὄλω τέσσαρας τὰ ὑπνώσῃ. Ἐγείρομαι τῆς κλίνης, χαράσσω τὰς γραμμὰς ταύτας, εἶτα δὲ μεταβαίνω εἰς τὸν ναὸν τῆς Μητροπόλεως, ἵνα ἀκούσω ἐμμελῆ Ζακυθινὰ ψαλμοῦδιον καὶ ἴδω ἅμα ἐναογῶς τὴν τοσοῦτω φημιζομένην πρὸς τὴν θείαν εὐλάβειαν τῶν κατοίκων τῆς νήσου. Ὅντως οἱ Ζακύνθιοι εἰσὶν ἄξιοι τῆς ὁποίας διὰ τοῦτο ἀπολαίουσιν ἀγαθῆς φήμης.

Μέχρι τοῦδε οὐδαμοῦ ἐν τῷ βίῳ μου ἐνωτίσθην κατασκευτικωτέρας ἀκολουθίας. οὐδαμοῦ παρετήρησα χριστεπώνυμον πλήρωμα ναοῦ μετὰ τόσου δέους εὐλαβείας καὶ ἱερᾶς σιγῆς ἱστάμενον, ἰδίως κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἐξόδου τῶν ἀρχάντων μυστηρίων. Ἡ νήσος τῶν ἀφεντάδων καὶ τῶν κόντηδων, ἐπὶ τῶν κατοίκων τῆς ὁποίας τόσον ἀγαθὰ ἀποτελέσματα ἔσχεν ἐφαρμοσθῆν κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἐνετοκρατουμένης Ἐπτανήσου τὸ τοῦ ποιητοῦ: οὐκ ἀγαθὸν πολυκυρανίη, (ἢ, ὅταν τὰ λέμε σήμερον, ὅπου λαλοῦν πολλοὶ κοκάριοι, ἀργεῖ τὰ ξημερῶση,) ἀλλ' ἐν ταύτῳ καὶ τῶν γενναίων καὶ ρηξικελεύθων ριζοσπαστῶν ἢ πατρῶν, δὲν ἦτο δυνατὸν παρὰ τὰ ἔχη καὶ ἐν τῷ μητροπολιτικῷ αὐτῆς ναῷ διακεκριμένως θέσεις διὰ τοὺς τυχόν ἐκκλησιαζομένους ἀρχόντας της. Διὰ τοῦτο διακρίνει τις τὸ στασιδί τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς διοικητικῆς ἐξουσίας, τὸ τοῦ κ. δημάρχου καὶ τὸ τῶν μελωδούντων ἱεροψαλτῶν. Τοῦ κ. νομάρχου φέρεται ἐξωγραφισμένον τὸ ἐθνόσημον, τοῦ κ. δημάρχου τὸ σήμα τοῦ δήμου καὶ τὰ τῶν ἱεροψαλτῶν ἄρπας. Τὸν ναὸν παρατηρεῖ τις, ὅτι κοσμοῦσιν ἀγιογραφίαι δόκιμοι τοῦ ζωγράφου Καντούνη, ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ τοίχου ἐπιγραφαὶ σχέσιν ἔχουσαι μετὰ τὴν πολιτείαν τοῦ Ἱεράρχου καὶ τὰ καθήκοντα αὐτοῦ ὑποδεικνύουσαι, ἐκ τῆς ἀγίας γραφῆς εἰλημμένα. Τὴν μεσημβρίαν ἀπλοῦ γνωρίμου τὰ εὐγενῆ καὶ φιλόξενα αἰσθήματα μετὰ ἡγαγον, κατόπιν προσκλήσεώς του, ἐν τῷ οἴκῳ του, ὅπου μετὰ ἀνέμενον γεῦμα πλούσιον, περιπόησις πλουσιωτέρα καὶ ἀνοιχτοκαρδοσύνη Ζακυθινὰ δαψιλῆς ἐκ μέρους αὐτοῦ τε καὶ τῆς ἀξιολόγου συζύγου του, σωστῆς ἐπαρχιώτισσας νοικοκυρᾶς. Τοὺς εὐχαριστῶ πολύ.

Τὸ ἀπόγευμα, μετὰ μικρὰν ἐν τῇ λέσχῃ ἀνάπαυλαν, ἐπισκέπτομαι τὸ ὡραῖον προάστειον Μπόχαλη, ὁπόθεν ἡ θεὰ τῆς πόλεως καὶ τῆς ὡραίας Ζακυθινῆς πεοιάδος ἀπλοῦται ἀπείρως ἐξαισία, πανοραματικωτάτη, μαγευτικὴ, καὶ καταρῶμαι τῆς μοῖρας μου, ὅτι μετὰ ἔκαμε ἀνθρωπον μετὰ ὀφθαλμοὺς δύο, καὶ ὄχι πολυόμματον Χερουβεῖμ.

Διὰ τοῦ ὡραίου ὑψηλώματος, οὕτινος σοὶ ἀποστέλλω μικρὰν εἰκόνα ἐπὶ

ταχυδρομικοῦ δελταρίου, κατέρχομαι εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Σολωμοῦ, ὅπου ἡ ὠραία τῆς πόλεως μουσικὴ ἀνακρούει τεμάχια ἐκλεκτά, ἐνῶ οἱ περιπατηταὶ παρακολουθοῦσι ταῦτα κατανυκτικώτατα. Ἐν τῷ μεταξύ μοὶ δίδεται ἀφορμὴ νὰ γνωρίσω πολλοὺς ἐκ τῶν κατοίκων τῆς ὠραίας νήσου, οἵτινες προθυμοποιοῦνται νὰ μοὶ παράσχωσι ποικίλας φιλοφρονήσεις, διὰ τὰς ὁποίας καὶ τοὺς εὐχαριστῶ.

Εἰσὶν δὲ οἱ κάτοικοι τῆς Ζακύνθου φαιδροί, χαριτολόγοι, ντολτζεφαρονιεντίσται, φιλόμολποι, φιλοσκώμονες, εὐλαβεῖς πρὸς τὰ θεῖα, φίλοι τῆς ἡδονῆς ἐν ὄλαις αὐτῆς ταῖς ἐκφάνσεσι καὶ πρὸ παντός φίλανθοι. Ἐκεῖνο ἰδίως, τὸ ὁποῖον διακρίνει τὸν Ζακύνθιον εἶνε ἡ πρὸς τὴν ἀποδημίαν ἀποστροφή του: Τοῦ Ζακυνθίου ἡ ξενιτεία, εἰς τὴν ὁποίαν δὲν δυσκολεῖται καὶ πολλάκις νὰ ὀμνήσῃ, δὲν ἐκτείνεται πέραν τῆς ἀντικρῆς κωμοπόλεως Γαστούνης ἢ τὸ πολὺ πέραν τῶν ὄριων τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου. Ἀλλοίμονον εἰς ἐκεῖνον ὅστις ἤθελεν ἀδικηθῆ ἀπὸ τὴν φύσιν σωματικῶς ἐνταῦθα. Οὔτε ἡ ἔξις, οὔτε ἡ καθημερινὴ τούτου θέα θὰ ἐξαντλήσῃ ποτὲ τὴν ἀνεξάντλητον πηγὴν τῆς φιλοσκωμοσύνης καὶ χαριτολογίας, τῶν φαιδρῶν Νιόβιδων. Γουλοζιτέες μπαρτζολέτες, μετεωρίσματα, παστέλια, φριτουῖρες, μαντολάτο, γιουλάκια, καντάδες, ξεγνοιασιά, οὔρα καὶ μουσική. — Ἴδου τὰ στοιχεῖα τοῦ Ζακυνθίου. Τὴν πρωίαν τῆς ἐπομένης καταναλίσκω ἐπισκεπτόμενος τὴν δημοσίαν βιβλιοθήκην καὶ τὴν τοῦ Φωσκόλου μετὰ τὸν χαλκέντερον ἔφορον της κ. Σ. Δε-Βιάζην, τὴν πολυσχιδῆ ταύτην καὶ περιεργὸν καλλιτεχνικὴν φύσιν, τὸν ἀκαμπτὸν μεσαιονοδίφην καὶ χειροτεχνηματοποιόν, ὅστις προθυμοποιεῖται πάντοτε νὰ ξενίσῃ πάντα ἐπισκεπτόμενον τὴν νήσον ἄνθρωπον τῶν γραμμάτων ἢ τῆς τέχνης. Τὸ ἀπόγευμα μεταβαίνω εἰς τὴν ὠραίαν τοποθεσίαν Ἀκροτῆρι, ὅπου ὁ ἥλιος δύνων μετὰ ἀφῆνει ἀκόμῃ ἐκεῖ.

Ἀφ' ἐνός μὲν τῆς ὥρας τὸ ποιητικόν, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὸ ἀπεριγράπτως ὠραῖον τῆς φύσεως καὶ τῆς θέας τῶν γραφικωτάτων τοπειῶν ἥτις ἀπλοῦται ἐκεῖθεν, μετὰ ἐξαναγκάζουσιν, ὄχι νὰ καθίσωμαι, ὡς πρὶν, τῆς μοίρας μου, ἀλλὰ νὰ φθωνῶ μὲν τὸν φίλον κ. Πελεκάσην, ὅστις συνθέτει συμφωνίας μετὰ τὸν χρωστικὸν ἐπὶ τοῦ πίνακος, νὰ ζηλεύω δὲ τὸν εὐτυχῆ τοῦ Ἀκροτῆριου ἐρμηϊτῆν ἰατρὸν κ. Τσιλιμύκραν, ὅστις ἔχει τὴν δύναμιν νὰ ψάλλῃ τὸν δύνοντα ἥλιον διὰ στίχων πλαστικωτάτων καὶ γλαφυρῶν τὸν ἕνα, ὅτι ζωγραφίζει διὰ τὸν ὀφθαλμῶν τοῦ σώματος, τὸν ἄλλον δὲ διὰ τῶν ὀμμάτων τῆς ψυχῆς ἐκεῖνος μετὰ χρώματα, οὔτος μετὰ λέξεις. Ἄγαθὸν τόσον τὴν καλλιτεχνίαν, ὥστε ἐλπίζω, ὅτι ὁ πανάγαθος Θεὸς διὰ τῆς μετεψυχώσεως θὰ κάμῃ διὰ νὰ με ἱκανοποιήσῃ, ποῦ δὲν ἔχω ἐν τῇ παρουσίᾳ ζωῆς οὔτε ἔχνος καλλιτεχνικῆς περὶ τὸ ἐκφράζεσθαι ἢ διατρίβειν περὶ τὰς ἀρμονίας τοῦ φωτός καὶ τῆς σκιᾶς ἰδιοφυίας, ὅτι θὰ κάμῃ, λέγω, ἐν τῷ προσώπῳ μου ἕνα ζωγράφον καὶ ποιητὴν ἐν ταῦτῳ. Ἄλλ' ἡ ἰδέα, τοῦ ὅτι ἂν τοῦτο συμβῆ, ὑπάρχει φόδος, ὅτι ἴσως εἶμαι κάτοικος ἄλλου πλανήτου, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν θὰ ὑπάρχῃ Τζάντες καὶ Ἀκροτῆρι, μετὰ νὰ λυποῦμαι πολὺ, πολὺ.

Ἀνατείλασα ἡ 23η Αὐγούστου, ἐπέτειος τῆς παραμονῆς τῆς ἐκ Στροφάδων ἀνακομιδῆς τοῦ λειψάνου, εὐρίσκει τὴν πόλιν μετὰ ὄψιν ἐόρτιον. Παντοῦ θυρεοί, ἀψίδες, σημαῖαι καὶ λάβαρα κοσμοῦσι ταύτην. Οἱ παστελάδες καὶ οἱ φριτουράδες ἔχουν παρατάξιν προχείρως μακρᾶς σειρᾶς τραπεζοστοιχιῶν, — Ζακυνθίνης λιχουδίας πρᾶτήρια, ἐπὶ τῆς παρὰ τὸν Ἄμμον ἐκ φυκῶν καὶ ἄμμου παραλίαις. Παντοῦ κινήσεις καὶ ἐόρτιος χαρμονή. Τὴν ὄψιν μ. μ. ὑπὸ τοὺς πανηγυρικοὺς ἤχους, ποῦ ἀφῆνουν νὰ χύνωνται τὰ μάσκουλα καὶ τὸ γλυκύτατον καὶ ὠραῖον θριαμβευτικὸν ἐμβατήριον, ὅπερ ἀνακρούει ἡ φι-

λαρμονικὴ τῆς πόλεως, διευθυνομένη ἀπὸ τὸν διακεκοιμημένον μουσικοδιδασκαλὸν κ. Νικολίνην, γίνεται ἡ ἐντὸς τοῦ ναοῦ περιφορὰ τοῦ ἱεροῦ λειψάνου καὶ ἡ ἐν τῇ ὠραίᾳ πύλῃ τοποθέτησις τούτου, ἐνῶ συγχρόνως τέσσαρα ἐκ τῶν ἡμετέρων πολεμικῶν, οἱ ποταμοί, βραδυπλοοῦντα εἰσπλέουν ἐν τῷ λιμένι.

(Ἐπεταὶ συνέχεια καὶ τέλος)

Κ. Κουβαράς

ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Ἀθλητισμός.

Ἐνὰ πολὺ εὐμορφὸν δωμάτιον, μετὰ καλλιτεχνικοὺς πίνακας εἰς τοὺς τοίχους, μετὰ μίαν μεγαλοπρεπῆ λατάνην εἰς τὴν γωνίαν, μετὰ τὴν ἐστὶν ἐτοιμὴν ν' ἀναφθῇ.

Ἡ οἰκοδέσποινα, εὐτυχῶς μήτηρ μιᾶς χαριστάτης κόρης μόλις δεκαπέντε ἐτῶν, κάθεται παραπλεύρως μου ἐπὶ ἐνὸς ἀναπαυτικωτάτου ἀνακλίντρου.

Τῆς ἄρρεσε ἡ συζήτησις, ἀλλὰ τὴν φορὰν ταύτην τὴν προεκάλεσε μετὰ ἰδιαιτέρον ὄλως ἐνδιαφέρον. Σκέπτεται νὰ στείλῃ τὴν κόρην της εἰς τὸν Πανελληνιον Γυμναστικὸν σύλλογον διὰ νὰ γυμναζέται. Ἀλλὰ καὶ διατάζει.

— Δίδομεν πολὺ κακὴν ἀνατροφὴν στὰ παιδιὰ μας ἐδῶ στὴν Ἑλλάδα, μοῦ εἶπε μετὰ κάποιαν λύπην. Προφύλαξις μήπως τὰ κτυπήσῃ ὁ ἀέρας, κορσὲ ἀπὸ δώδεκα ἐτῶν, πολυτέλεια στὰ φορέματα ἀπὸ τῆς στιγμῆς ποῦ θὰ ἴδου τὸ φῶς, μαθήματα ἀνωφελῆ εἰς τὰ σχολεῖα κλείσιμο εἰς τὸ σπῆτι, πιάνο ἔστω καὶ ἐὰν δὲν ἔχει κλίτην εἰς τὴν μουσικὴν, κανέν μωθιστόρημα, ὀλίγο φηγητῶν μήπως παχύνῃ.

Ἴδου ἡ ἀνατροφή τῶν δεσποινίδων μας. Ὁ βίος τοῦ ὑπαίθρου, ἡ διδασκαλίαι ὀλίγων μαθημάτων, ἀλλὰ χρήσιμων, ἡ ἀπλότης, ἡ ἀφέλεια, εἶνε πράγματα ἄγνωστα. Ἄ ὄχι, τὴν κόρην μου τὴν θέλω ὄχι κοῦκλαν, ἀλλ' ἄνθρωπον.

— Δὲν ὑπάρχει ὑποθέτω ἀντίρρησης.

— Ὑπάρχει μ' αὐτὴν τοῦ συζύγου μου. Δὲν θέλει καὶ ἡ κόρη μας νὰ πιγαί, νῆ εἰς τὸ γυμναστήριον. Εἶνε μοῦ λέγει Ἀμερικανισμὸς ὁ ὅποιος δὲν στέκει ἀκό-

μη στὴν ἐποχὴ μας καὶ στὸν τόπον μας. Ἀναγνωρίζει τὴν ὠφέλειαν, ἀλλὰ φοβεῖται τὸν κόσμον τοῦ ὁποίου ἡ γλῶσσα ἀφορμὴν θέλει διὰ νὰ κακολαλήσῃ. Καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ λέγῃ ὁ κύριός μου, κάλλιο νὰ σοῦ βγῆ τὸ μάτι παρὰ τὸ νομα. — Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι ἡ κοινωνία μας εἰς μερικὰ ζητήματα εἶνε ὀπισθοδρομική.

— Μὰ ἀκριβῶς ἀπὸ ἡμᾶς τοὺς ἀνεπτυγμένους θὰ ἐπέλθῃ ἡ διόρθωσις τοῦ κακοῦ. Τὸ νὰ θέλωμεν ὑγιᾶ σώματα, αἶμα πολὺ, φωτεινὸν νοῦν εἶνε τάχα τι παράχρηστος, ἀντικείμενον εἰς τὴν ἠθικὴν;

— Κάθε ἄλλο. Καὶ ἐπιμένει ὁ κύριός σας;

— Φοβεῖται τὴν ἐλευθέραν ἀσκήσιν. Αὐτὰ τὰ φορέματα, βλέπετε δὲν ἐπιτρέπουν εἰμὴ περιορισμένους ἀσκήσεις τοῦ σώματος.

— Ἀδιάφορον πάντοτε ἡ ἀσκησης θὰ γίνεταί.

Ἐγὼ τὸ ἀπεφάσισα· θὰ γυμναζέται ἡ κόρη μου· ἐὰν εἶνε καλὴ, ἡ γυμναστικὴ δὲν θὰ τὴν κάμῃ κακὴν· ἐὰν εἶνε κακὴ, τότε...

— Ἐχει ὁ κύριός σας δίκαιον!

— Ἴσως· ἀλλὰ στὸ βεβαίῳ, κύριε, ἡ κόρη μου εἶνε πολὺ φρόνιμη.

Ἐκεῖνην τὴν στιγμὴν ἤνοιξεν ἡ θύρα καὶ ἐνεφανίσθη μετὰ γέλοια καὶ πηδήματα τὸ μῆλον τῆς ἐριδος τῶν δύο συζύγων. Ἡ Λιλίκα μόλις μετὰ εἶδε ἐστάθη ἀποτόμως, μετὰ ἐχαιρέτησε μετὰ πολλὴν σοβαρότητα, ἐζήτησε συγγνώμην διὰ τὰ ἄλλα ματὰ της καὶ ἐζήτησε συγχρόνως τὴν ἄδειαν ἀπὸ τὴν μητέρα της νὰ κάμῃ γυμναστικὴν εἰς τὸ μονόζυγον.

— Πήγαινε τῆς εἶπεν ἡ μητέρα ἀλλὰ νὰ μὴ κάμῃς ἀναπτέρωσιν. Μολοντί

—προσέθηκε ὡσεὶ διὰ τὴν καθησυχάσῃ τὴν συνείδησίν της—ἔχουμεν μεγάλο Περιβόλι καὶ δὲν ὑπάρχουν γύρω παράθυρα.

Ἡ συζήτησις ἐδῶ ἐκλείσσε. Παράθυρα γύρω δὲν ὑπῆρχον!

Δίκ.

F. HENRI MICHEL

Η ΖΗΛΙΑ ΤΩΝ ΜΑΤΙΩΝ

(Συνέχεια 4ου φύλλου)

Ἐπειτα, ἀποτόμως, ἀνορθώθηκε τὰ συμαζομένα χαρακτηριστικά του ἐτένωσαν μὲ ἔκφραση ἀπεράντου πόνου· δύο φορὲς ἔπασαν τὰ χέρια του σὰν νὰ κοπήσαν καὶ ἄρχισε νὰ μιλεῖ καὶ νὰ κλαίει

—ὦ ἴμενα, δὲν εἶνε πάντα—ὠάντικαιροπιτήσεις μοιτιῶς ἀπατηλές—δὲν εἶνε παρὰ μαρμαριγές δροσοῦλας τῆς ἀγῆς πάνω στὰ τρέμαλα φύλλα, ἢ μαρμαριγές τῶν ἄστρων στὸν οὐρανὸ τὸ βράδυ καὶ ἀπτανακλάσεις πάνω στὰ νερὰ ποῦ ὁ ἥλιος χροσώνει ἢ ἀσημώνει τὸ φεγγάρι. Γιατὶ ἄπ' ὅλα αὐτὰ εἶχε—ναί, σοῦ τὸ δοκίζομαι: κύριε, ἄπ' ὅλα αὐτὰ μέσα σὺς κόρες τῶν ματιῶν της. Καὶ μὲ συντριμμα τῆ ψυχῆ, σὰν ἀνανδρος χώνομαι σὴν λύπη μου. Τρέχω καὶ σ' ὅλους τοὺς ἀνέμους σκορπῶ τοὺς πόνους καὶ τὰ βάσανά μου καὶ καταριέμαι τὸν οὐρανὸ καὶ τὴ τύχη μου. Καὶ τοῦτο κύριε, βασιτῆ χρόνια καὶ χρόνια τώρα. Ἄν εἴρισκα τοῦλάχιστο κάποιον οἶκτο σὴν ἀπελπισία μου! Ἄν τοῦλάχιστο κατεδέχοντο νὰ μ' ἐλεήσουν μ' ἕνα πὸ τὰ λόγια κείνα ἢ καὶ μὲ μὴ πὸ κείνες τίς ματιές ποῦ χύνουν παρηγοριά καὶ στερεώνουν τὴν ἐλπίδα σὺς πληγωμένες καρδιές!.. Ἄλλ' ὄχι, τίποτε, τίποτε, οὔτε κὰν αὐτό!..

Ὅταν σιμώσω τὰ παιδιὰ τρομαγμένα σκορπιῶνται ἢ γρηῆς στὸ κατώφλι τῶν σπιτιῶν κάνουν τὸν σταυρὸ των καὶ τρέμουν καὶ στρέφουν πέρα τὸ κεφάλι ἐν ᾧ οἱ ἄνδρες μὲ κνηγοῦν ἀνάνδρως μὲ τοὺς σαρκασμοὺς καὶ τὰς ὕβρεις των, διότι γι' αὐτοὺς εἶμαι ἕνας τρελλός, εἶμαι ὁ «τρελλός» δηλ. ὁ φτωχὸς κατὰ τὸν νοῦν, ὁ ἄθλιος ποῦ βρίζουν καὶ σκεπάζουν μ' ἀκαθαρσίες καὶ λάσπες ποῦ κνηγοῦν τὸ βράδυ μέσα στοὺς δρόμους καὶ ποῦ πετιοῦν πέτρες γιατί τὸν βλέπουν ἀδύνατο καὶ ἀνυπεράσπιστο.

Ἄ κύριε, τί ἀθλιότητα!

Νὰ κλαῖς καὶ νὰ βλέπεις νὰ γλεοῦν γιὰ τὰ δάκρυα ποῦ χύνεις! Νὰ πονεῖς καὶ νὰ μὴ βροῖσκεις μὴ ψυχῆ μὴ μόνον, ἀγαθὴ καὶ γενναία, νὰ σὲ συμπαθήσει γιὰ τὰ βάσανα ποῦ σέγεις! Νὰ ἐπαυτεῖς λίγον οἶκτο πὸ τὸν διαβάτη καὶ νὰ μὴ βροῖσκεις ποτέ σου, ποτέ, ὅπου καὶ ἂν πᾶς παρὰ φόβο, περιφρόνησι ἢ γέλοιο ὕβριστικό. Ὅχι, ποτέ δὲν μορεῖτε νὰ νοιώσετε τὴ φοικὴ ποτέ!!.

Κἄμποσες στιγμές, ἐσώπασεν ὁ Ἄγνωστος, ἔπειτα σὰν νὰ μιλοῦσε ἀπὸ μέσατου, ἐσήκωσε παρφορητικὰ τοὺς ὤμους του καὶ εἶπε.

—«Τρελλόν! μὲ νομίζουν τρελλό! Δὲν εἶνε γελοῖον Θεέ μου, τρελλόν! Καὶ γιατί; Ναί, γιατί; Μοιάζω λοιπὸν μὲ τρελλό; Ἀγαποῦσα τὰ μάτια τῆς Ἐθῆλ καὶ τ' ἀγαπῶ ἀκόμη, χωρὶς αἰτίαν, χωρὶς κανένα δικαίωμα, μὲν τ' ἀρπάσαν καὶ εἶμαι λοιπὸν τρελλός γιατί ποθῶ νὰ τὰ ξαναῶρω;

Τὰ μάτια της! Ἄλλὰ ἦσαν τὸ πᾶν γιὰ μένα, ναί, τὸ πᾶν! Ἡ ἄγια φλόγα ποῦ ζωογονεῖ καὶ θερμαίνει, ὀλόδροσο νερὸ ποῦ ξεδιπᾶ καὶ καθαρίζει, καὶ λίμνη ἢ ἤρεμη ποῦ καταπραίνει, τὸ θυλὲ τὸ χειμερικὸ ποῦ μεσοβλέπεται στὰ βάθη τῶν ὀνείρων.... Καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ ἔχασα, κύριε, ὅλα αὐτὰ μοῦ τ' ἀρπάσαν οἱ ἄνθρωποι!.....»

Τὸ λυκόφως τώρα ἐσκέπαζε μ' ἀνάλαφρο σκοτάδι τὴν ἐξοχή. Στὸν οὐρανὸ σὺς σβυμένες λάμπεις τοῦ χροσοῦ ἀραιὰ νέφαλα μὲν καὶ ὑπόλευκα διασκορπίζοντο σιγά. Μέσα σὴν ἤρεμία τῆ βραδυῆς ὕμνοι πὸ τίς καμπάνες ὑψώνοντο σὰν πένθιμη κωδωνοκρούσια ποῦ ἀναγγέλλει τὴν ἀγωνία τῆς ἡμέρας.

Τότε ὁ Ἄγνωστος μὲ σιγαλὴ καὶ μειορημένη κίνησι ἐπέρασε τὰ σκελετώδη χέρια του πάνω πὸ τὸ μέτωπό του τὸ γυμνὸ καὶ ἤρχισε νὰ λέει:

I I.

—Λοιπὸν θὰ Σᾶς τὰ ἐκμισσηροεῦθῶ ὅλα, ναί ὅλα. Θέλω νὰ μάθετε ἀκριβῶς τί συμβαίνει. Τοῦτο ἄλλω; τε θὰ μοῦ εἶνε εὐκολώτατο, γιατί ἡ μνήμη μου εἶνε ἀπέραντος. Συλλομισθῆτε, κύριε, διὲ ἐπέρασαν πὸ τότε δέκα πέντε χρόνια, δεκαπέντε χρόνια ἀνεκλάλητου πόνου καὶ τὰ θυμοῦμαι ἀκόμη σὰν νὰ γενῆσαν χθές... Τὸ ἀταλὸ φῶς τῆς λάμπας λούει τὸ δωμάτιο μὲ ἀπαλὸ ρόδου χροῦμα. Πάνω στὸ τρατεζάκι τὸ ἀσημένιο φιλίδι λαμποκοπᾶ καὶ ἔπειτα... ἰδοῦ, αἷμα, αἷμα ποῦ λιμνάζει—ρουμπίνια καὶ πορφύρα... Ἄ! προσέξτε, κύριε, ὅ τὰρχει κίνδυνος νὰ γλωστηρήσει γιατί αἷμα βλέπω ἀκόμη καὶ σὴν γῆ, ἐκεῖ, ἰδέτε, μπροστὰ Σας. Τώρα καὶ τόσα χρόνια τρέχει σταλαματιές, σταλαματιές πάνω σὺς δαντέλλες!.....

Ἄλλὰ τί λέω; Φοβοῦμαι πῶς θὰ μὲ πάρειτε γιὰ τρελλό.... Σᾶς ἰκετεύω, σχωρήσετέ με, κύριε. Ὅχι, ὄχι, δὲν παραμιλῶ καὶ ὅλα αὐτὰ εἶνε ἀλήθεια, ἐπιελῶς ἀλήθεια, ἀλλὰ κάποτε, χωρὶς νὰ θέλω, ἔχω τέτοιες παράξενες ἀναμνήσεις... Τώρα ὅμως πάει, τελείωσε Πηγαῖνον κατ' εὐθεῖα στὸ γεγονός. Θὰ τὰ μάθετε ὅλα λεπτομερῶς καὶ μὲ τὴ σειρά, πὸ τὴν ἀρχή.

(Συνέχεια εἰς τὸ προσεχές)

LACRIMA RERUM

ΕΙΚΟΝΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

ΜΕΤΑ ΔΕΚΑ ΕΤΗ

Θά εἶχε περάσει χρονικὸν διάστημα περισσότερο τῶν τριῶν ὠρῶν, ποῦ ὁ φίλος μου ἐξῆπλωμένος εἰς τὸ κάθισμά του, ἀγνάντευε μὲ ἐκστατικά μάτια ἀπὸ τὸ παράθυρον τοῦ ἐξόχικου τοῦ σπητιοῦ τὴν ὀλυνθισμένην καὶ σπαρταροῦσαν φύσιν τοῦ Μαῖου. Ἐκύτταζεν ἀτενῶς ὡσὰν νὰ παρατηροῦσέ κάποιον σημεῖον εἰς πολὺ μακρυνὴν ἀπόστασιν, χωμένος μέσθ σ' ἕνα ἔντονον ρεμβασμόν, καὶ ἦτο τοσοῦτον ἀπερροφημένος ἀπὸ τὴν ἄπειρον ἐκείνην εὐφιδιὰν τῶν λουλουδιῶν, ὡστε ἐχρειάσθη νὰ κτυπήσω ἔλαφρὰ τὸν ὄμων του μὲ τὸ χέρι μου διὰ νὰ γυρίσῃ νὰ μὲ ἴδῃ.

— Ποῦ εἶσαι ἀφρηρημένος τότες ὥρες; τὸν ἠρώτησα.

— ὦ! δὲν φαντάζεσαι φίλε μου τί κακὸ μοῦ ἐκκεμεσ νὰ μὲ δικιόψης!

Μοῦ ἀπεκρίθη κάπως στενοχωρημένος διὰ τὴν πρῆξίν μου καὶ ἐφάνετο ὡς νὰ συνήρχετο ἀπὸ ἕνα βελθὸ ὄνειροπώλημα, ποῦ ἦτο βυθισμένος.

— Ἐπρεπε νὰ ἤξευρες — ἐπανέλαβεν — τί τώρα ἔδλεπα, σέ ποιούς κόσμοις ἐζοῦσα, ποῦ ἐντροφοῦσα, καὶ σέ διὰ ἀβεβηκῶ, διὲ πολὺ θὰ μὲ ἐζήλευες. Νὰ κύτταζε σέ παρακαλῶ, πόσον ὠραῖα εἶναι αὐτὴ ἡ πλήμμυρα τῶν εὐωδιῶν καὶ τὸ ἐναγκάλισμα τῶν χρωμάτων ποῦ σκορπίζον τὰ μαγιάτικα ρόδα καὶ ἢ βιολέττες τῆς αὐλῆς μου. Παρατήρησε κεί κοντὰ στὸ δάσος τὰ πυνορυτευμένα δένδρα, ποῦ ἀπλώνουν σὰν χέρια παρθένων τὰ κλαδιὰ τους τὰ καταπράσινα ἐπάνω εἰς τὰ μπουμπούκια τῶν ροδογιῶν καὶ γεμίζουν τὸν ἀέρα μὲ τὸ μεθυστικὸ μοσχοβόλημά τους... Βλέπεις πέρα τὸ πο ἀμάκι πῶς ἢ θεόρατες ἰτιές καὶ ἢ φιλῶρες χαϊδεύουν μ' ἕνα ναουριστικὸν ψίθυρον τὰ τρεμάμενα φύλλα τῶν καλαμιῶν, καὶ ἀπόμακρα ἀκόμη ψιλλὰ στὸν ὀρίζοντα ἕνα κοπάδι μικροπουλιῶν ποῦ πτερουγίζον περιγύρα καὶ χάνονται σιγὰ σιγὰ στὰ λευκογάλαζα βελουδα τ' οὐρανοῦ;

Καὶ ἐξηκολούθει ὁ φίλος μου νὰ μοῦ δεικνύη κἀμὴ ἀπὸ τοῦ προκλήτου ὅλον ἐκεῖνο τ' ἀτελείωτον πανόραμα τῆς ἐορταζούτης φύσεως, νὰ ἐκπέμπῃ ἀδιάκο-

πα επιφωνήματα θαυμασμού πρὸς τὸ ἀπειρον, καὶ νὰ χειρονομῇ ὁλονέν παραφερόμενος ἐκ τῆς ἐκχειλιζούσης ψυχικῆς του ἀγαλλιόσεως, ὡς ἂν νὰ ἐγύρευε νὰ τὰ ἐγκολπωθῇ, νὰ τὰ περιλάβῃ ὅλα - εἰ δυνατὸν - ἐκεῖνα τ' ἀτίμητα στολίδια τῆς ἀνοίξεως μέσα εἰς τὴν ἀγκαλιάν του....

— Αὐτὸ τὸ παράθυρο-ἐξηκολούθησεν εἶναι γιὰ μὲν πλέον ἢ μόνημουεὐτυχία, ἢ χάρις μου, ὁ παρηγορήτης μου ἄγγελος! Μ' ἀρέσει ὑπερβολικὰ νὰ ἔρχωμαι εὐθὺς, ὕστερα ἀπὸ τὰ βαρεῖα τῆς νύχτας ὄνειρα νὰ κάθηναι ἴσα μὲ τὰ μεσάνυχτα, καὶ ἀκουμπισμένος νὰ παρομοιεύω ἄγρυπνα, ὡς ἐρωτευμένος τραγουδιστής, τ' ἀσημένιο φῶς τοῦ φεγγαριοῦ νὰ ξεχυθῇ γύρω στὴ βαθειὰ τῆς νύχτας σιγαλιά; ἀφήνω τὸν ἑαυτὸν μου νὰ θέλγεται ἀπὸ τὸ μωρμένο τῆς αὔρας φύσημα, ποῦ ἁρμονικὰ θωπεύει τὴν ψυχὴν μου, μέσα εἰς τὴν ποίησιν τῆς μοναξιάς καὶ στὴν ἡδυπάθειαν τῶν ἐξωτικῶν νυκτῶν.

Αἰσθάνομαι μιὰ ζωὴ νέα νὰ δημιουργεῖται ἐντός μου μὲ κάποιαν ἰδιαιτέραν μολαταῦτα γλυκύτητα μελαγχολίας. "Ὅταν παραστενοχωροῦμαι, σ' αὐτὸ τὸ παράθυρο τρέχω πάντα, καὶ μένω ἐξηπλωμένος ὥρες ὀλόκληρες ἐμπρὸς στὴ χρυσὴ λάμψη τῆς ἀστροφεγγιάς, νιώθω τότε κάποιον ξαλάφρωμα παρηγορίας ν' ἀπλώνεται ἤρεμα σὰ στήθη μου, ξεχνῶ τὰ πάντα μπροστὰ στὶς τόσες εὐμορφες εἰκόνες ποῦ σὲ τραβοῦν ὡς μαγνήτες στὴν ἀγκαλιά τους, λούζουν μὲ δροσιὰ τὸ σῶμά σου καὶ ἀρωματίζουν τὴν ψυχὴ σου. Βλέπεις κι' ἐκεῖ τὰ φωντωμένα δάστη τῶν βελανιδιῶν καὶ τοὺς κίτρινους κάμπους τοὺς πλημμυρισμένους ἀπὸ τῶν σταχυῶν τὶς θυμωνιές; "Εἰ ἐκεῖ λοιπὸν πόσες φορές τὸ βῆμα μου μ' ἔσυρε χωρὶς καμμιά ἀντίστασιν, καὶ ἐμεινὰ νύχτες ἀμέτρητες ξεχασμένοι κάτω ἀπὸ τὴν σκιάν καὶ τὰ φυλλώματα, ποῦ στολίζουν περίσσεια τὰ δάστη ἐκεῖνα.

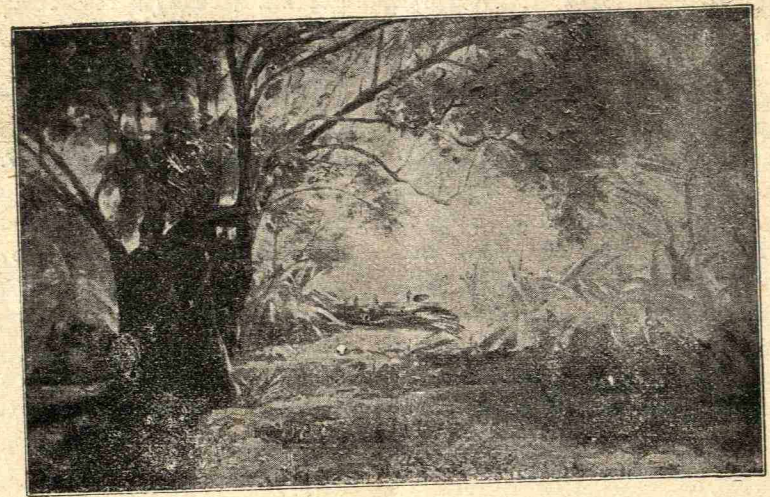
— Ναί, ἀλλὰ βλέπεις κι' ἐκεῖνο τὸ ἐκκλησάκι τὸ κατάσπρο, ἐπάνω στὴν κορφοῦλα τοῦ βουνοῦ, ἀνάμεσα σὲ δύο μεγάλα κυπαρίσσια; "Ἡρώτησα ἐξαφνὰ τὸν φίλον μου, διακόψας αὐτὸν ἀποτόμως

καὶ χωρὶς κἄν νὰ ὑπολογίσω τὸ μέγα λάθος καὶ φοβερὸν ποῦ ἔπραξα, καὶ διὰ τὸ ὅποιον τόσον πικρὰ ἐμετανόησα κατόπιν!

"Ὁ ἐμπνευσμένος φίλος μου εἰς τὸ ἀκουσμα τῶν τελευταίων λόγων μου ἐκλονίσθη σύσσωμος μ' ἓνα συνταρακτικὸν παλμόν, ὡς ἂν νὰ ἐξύπνησεν ἀπὸ κάποιον τρομακτικὸν ὄνειρον· μυχία συγκίνησις ἐγοργοτάραξε τὸ πρόσωπόν του, τὸ μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκεῖνης ὀλόφριδρον καὶ γελαστόν ἔλαβε μονομιᾶς ὄψιν χλωμὴν καὶ μαραμμένην, μαζὺ μ' ἓνα ἀόριστον μηχανικὸν γέλωτα, τὸν ὅποιον πολὺ γρήγορα κατέστειλε καὶ ἐπνιξεν εἰς τὸ στόμα του. Δὲς καὶ κάτι μεγάλο καὶ τρομερὸν συνετελέσθη στὸ βάθος μέσα τῆς ψυχῆς του, τὸ ὅποιον ὅμως ἐπιμόνως προσεπάθει νὰ μὴ φανερώσῃ, καὶ μὲ φωνὴν ὀλότρεμον μόλις ἀκουομένην ἐπανέλαβεν:

— Δέκα χρόνια ἐπέρασαν ἀπὸ τότε, καὶ ὅμως ποτέ δὲν θὰ τὴν λησμονήσω! "Ὡ! πῶς τὰ θυμᾶμαι ὅλα· ναὶ ὅλα τὰ νεκρωμένα πλέον ὄνειρά μου ἀνάμικτα μὲ τὶς τρελλὰς καὶ τὶς χρυσὲς ἡμέρας τῆς ζωῆς μου· ρίχνω τὸ βλέμμα περίλυπο μέσα εἰς τὰς σελίδας τοῦ παρελθόντος καὶ ἀναπολῶ ὅλα τὰ λησμονημένα τῶν εἰκόσι' μου χρόνων, καὶ βλέπω νὰ περνᾷ μὲ τῆς ψυχῆς μου τὰ μάτια, ὡς ἓνα ὀλόκληρον πομπὴ λιτανείας, ὅλος ὁ κόσμος τῶν πεθαμένων εὐτυχῶν μου! Καὶ τὸ ἐκκλησάκι ἐκεῖνο τὸ κατάσπρο, ποῦ μοιάζει ἀπαλόγῳ ὡς ἓνα πανώρην λευκὸς κρίνος, πόσες περασμένες ὥρατες νύχτες καὶ μαγεμένα βράδια μου φέρνει πάλιν στὸν νοῦ. Ἐκεῖ κάτω δίπλα ἀπὸ τὴν δροσόλουστη σκιὰ μιᾶς ἀνθισμένης λεμονιάς, ἐκαθόμουν ἓνα δεῖλι μωρμένο καὶ ξεμυστηρευομένη στὴν κόρη π' ἀγαποῦσα ὅλο τῆς καρδιάς μου τὸ μυστικό. . . .

Τὰ μαλλιά της κατάμαυρα ἔπεφταν τρελλὰ γύρω στὸ μέτωπό της, καὶ τὸ φῶρεμά της ἀπαλώτατο ἐπάνω στὸ σῶμα της μ' ἀμέτρητες πτυχές. Τὰ μάτια της τὰ εὐστροφὰ καὶ ζαφειρένια ἀκτινοβολοῦσαν ἀπὸ ἀμέτρητην χαρὰ, γεμάτα ἀπὸ τὴν λαχτάρη τῆς νεότητος, καὶ σὲ μιὰ

Ο ΕΛΑΙΩΝ
Ἔργον Ἰ. Οἰκονόμου.

στιγμῇ, ἔτσι χωρὶς καλὰ-καλὰ νὰ νοιώσουμε, ἐσμίξαμεν ἀγγελικὰ τὰ χεῖλη μας σ' ἓνα ὀλόγλυκο ἀθάνατο φιλί, ἀδελφωμένο ἀπὸ τὸ παναρμόνιον τραγοῦδι, ποῦ ἔψαλλαν ἀπὸ πάνω μας τὰ πτυλιὰ — τὸ τραγοῦδι τοῦ ἔρωτά μας.

Πόσο ζωηρὰ τὰ θυμᾶμαι ὅλα!.. "Ἐγειρεν ὕστερα στὸν ὄμο μου τὸ σγουρόμαλλο κεφαλάκι της, καὶ μὲ φωνίτσα σιγαλή—σιγαλή, ὡς ἓνα ψιθύρισμα προσευχομένων χειλέων, γεμάτη παράπονο, νὰ μοῦ κρυφολέη στ' αὐτὴ λογάκια ἀλησμόνητα, χαϊδευτικά—λόγια ποῦ μοιάζουν μὲ ἤχῳ κάποιας μακρινῆς ἀρμονίας, κάτι θεῖο καὶ μελωδικό, ποῦ ἀργολάλητε γαργαλιστικὰ στὴ φτωχὴ καρδίᾳ μου. Ἐκόψαμεν ὀλόχαροι λεμονάνθια κ' ἔτολίσκαμε μ' αὐτὰ τὰ κεφάλια μας καὶ στεφανοστολισμένοι ὅπως εἴμεθα, ἐπήγαμεν μέσα στὸ ἐκκλησάκι ἐκεῖνο, κ' ἐγονκνήσαμεν μπροστὰ στὴν Παναγίᾳ καὶ μὲ λόγια σταθερὰ καὶ ἄτρεμα, ἐδώσαμεν τὸν ἄλυτον καὶ αἰώνιον ὄρκον, νὰ μὴ χωριστοῦμε ποτέ, πίστι, λατρεία, κ' ἀφοσίωσι παντοπνῆ....

Κι' ὅταν ἐβράδυνασε, ὦ! τὸ βράδυ ἐκεῖνο τ' ἀστροφώτιστο, τὸ δροσερὸ καὶ τρισευτυχισμένο βράδυ τῆς ζωῆς μου Σφιχτὰ τὰ χεῖρα μας κρατῶντες ἐγυρί-

σκαμε στὴν πόλι μὲ τὴν καρδίᾳ μας κεντάφορτη ἀπὸ κινουόργιους πόθους, πλημμυρισμένην ἀπὸ τῆς χαρᾶς καὶ τῆς εὐτυχίας τὸ χαμογέλιο. Κι' ἐπερνοῦσαν, ἢ ὥρες κ' ἐπερνοῦσαν ἢ στιγμῆς χωρὶς καθόλου νὰ νοιώθουμε κούραση, λησμονημένοι στὴ θερμῇ τῆς ἀγάπης, μέσα στὴν ἡτύχη καὶ ἀπέραντη τῆς νύχτας γαλήνη, ἐνῶ ἀπὸ μακρὰ τὸ ἑσπερινὸ ἀεράκι ἔφερνε τὰ μελαγχολικὰ καλῆματα κάποιας μαγεύτρας φλογέρας πέρα ἀπὸ λειβάδι κανενὸς ἀγαπημένου βοσκοῦ.

Ἐδῶ ἓνας σπαρχακτικὸς λυγρὸς ἐκόμπωσε τὴν φωνὴν του, καὶ ἓνα κύμα ὀργῆς ξεχύθη εἰς ὅλον τὸ πρόσωπόν του, ὡς νὰ ξεναγύρισε πάλιν στὸν νοῦν του κάποιον ξαφνικὴν σκέψιν. Δὲν μοῦ ἐφάνησεν ἐν τούτοις τίποτα καὶ ἐξηκολούθησε κινῶν θλιμμένα τὸ κεφάλι του:

— Καὶ τώρα;

— Καὶ τώρα; ἐπνεύλαβον καὶ ἐγώ.

— Τώρα καταδικασμένος ὅπως μὲ βλέπεις, νὰ ζῶ ἐδῶ μονάχος μέσα σ' αὐτοὺς τοὺς τέσσαρους τοίχους, μακρὰ ἀπὸ τὰ βλέμματα καὶ τὴν χαρὰ κάθε ἀνθρώπου, χωρισμένος ἀπὸ τοὺς δικούς μου καὶ τὰς ἀξέχαστες συντροφίαις τῶν φίλων μου, κατῆντησα λίγο-λίγο μισάνθρωπος, ἀμίλητος καὶ τέλος νὰ μὲ λένε

πῶς εἶμαι καὶ . . . τρελλός! Καὶ ὅλα αὐτὰ φίλε μου τὰ παθαίνω ἐξ αἰτίας ἐκείνης! . . .

Ἦστερα ἀπὸ ὅσα ἤκουσες, κατόπιν ἀπὸ ὅλο ἐκείνο τ' ἀληθινὸ εἰδύλλιο, μαζὶ μὲ τὸν ἅγιον τὸν εὐλογημένον ἐκεῖνον ὄρκον, τὸν ὅποιον μάταια προσπαθῶ τώρα νὰ πνίξω εἰς τὴν λήθην, πῶς νὰ τὸ περίμενε ποτέ, πῶς τὰ χεῖλη ἐκεῖνα τὰ ἀνέβγχιχτα θὰ κρύβον τὸ πειὸ φαρμακερὸ τῆς ἀπάτης χυμογέλοιου, ἤστερα ἀπὸ αὐτὴ τὴν ντροπαλότητα καὶ φρονιμάδα πῶς ἡ κόρη ἐκείνη θὰ μ' ἐπρόδιδε ἀπάντεχα, πῶς θὰ κατανοῦσε νὰ κυλίσταται σήμερα στὸν βόρβορο τῆς ἀτιμίας, χωρὶς καμμίαν συνείδησιν τῶν πράξεών της! . . .

Καὶ ὁ συσσωρευμένος βαθύτατος πόνος ἐξέσπασε μονομιᾶς καὶ ἐχύθη σ' ἀκράτητα δάκρυα. Ἐδοκίμασε νὰ τοῦ διηγηθῆ ἀκόμη, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσε. Ὁ θυ-

μὸς καὶ ἡ ταραχὴ τοῦ ἔπνιγαν νὴν φωνὴν του καὶ τὸν ἐσώριασαν ἀναίσθητον εἰς τὸ καθισμά του!

Ἦρχισα καὶ ἐγὼ νὰ αἰτιῶμαι τὸν ἐκυτόν μου, ποῦ ἐπῆγα νὰ ὑπενθυμίσω μίαν τόσον ὀδυνηρὰν ἱστορίαν. Ἐγύρισα καὶ τὸν ἀντύκρισα πρὸς στιγμὴν, καὶ εἶδα ἀληθινὴν εἰκόνα μάρτυρος μπροστὰ μου! Μετὰ μάτια ἀτενῆ, ὠχρὸς μαζωμένος μέσθ εἰς τὸ κάθισμα, ἐνῶ ἀπὸ τὰ χεῖλη του ἀνέβαινον σιγὰ-σιγὰ λόγια ἀσυνάρτητα-λόγια ἀγάπης. Ἀπὸ τοῦ παρὰ τοῦ ἐσκόρπα τὰ ὑστατα χρυσοφιλάτου ὁ ἀπερχόμενος ἥλιος, ἐνῶ ἀπὸ μακρυὰ, ἡ καμπάνης τοῦ χωριοῦ ἐκτυποῦσαν τὸν ἐσπερινὸν τῆς ἡμέρας, καὶ μέσα εἰς τὴν νεκρικὴν σιγὴν ἐκείνην τοῦ δωματίου, ἤρχετο ὁ ἦχος ἀργὰ-ἀργὰ καὶ λυγρὰ ὡσὰν νὰ ἐπέθανε κανένας!

Ἄργος

Τάκης Κονόρθος.

Η ΝΕΟΤΗΣ

Τοῦ ἡλίου τὸ βασίλειμα πῶς μὲ τὴ νεότη μοιάζει.
Σὰν χάνει ὁ ἥλιος τὸ φῶς, κ' ἡ νεότη σκοτεινιάζει

Ὅπισω ἀπὸ τὴν ἀνοιξι φυλάει ὁ χειμῶνας,
Κ' ἐνῶ τοῦ ἔαρος ὕμνεϊς τὰ κάλλη, ὦ νὰ φθάνη,
καὶ ῥίπτῃ τ' ἀνθ' ἡ τ' ἔρωτος ὠχρὰ εἰς τοὺς ἀνθῶνας
καὶ κάμη χάρου στέφανο, τοῦ γάμου τὸ στεφάνι!

Καὶ τί μ' αὐτὸ; Μήπως δὲν ζῆ καρδιὰ μὲ τὰς ρυτίδας;
Αἶ, τότε δὲν ἐπέρασε ἡ νεότη, ζῆ ἀκόμα!
Μανικ' εἶνε ἡ καρδιὰ καὶ πλημμυροῦ ἐλπίδας
ὅπου μόνο θὰ σβύσουνε στοῦ τάφου μας τὸ χῶμα;

Ξανθὴ γαλανομμάτα μου, τῆς λέω, καὶ γελᾷ...
Δὲν ξέρει ὅτι ἡ καρδιὰ αὐτὸ τῆς τὸ μιλάει,
ποῦ βλέπει τόσα ὄνειρα, κοντὰ της ν' ἀναζοῦνε.

Κ' ὅλο τῆς λέω σ' ἀγαπῶ, καὶ ὁ καιρὸς διαβαίνει
καὶ φεύγει ἡ νεότης μου, τὴν ἀστραπὴ ντυμένη...
Καὶ τὰ παληὰ μου ὄνειρα, κ' αὐτὰ μαζὺ πετοῦνε...

Μάξιμος Κίνας

ΖΑΚΥΝΘΙΝΑΙ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΑΙ

ἸΝΑΣ ΕΥΓΕΝΗΣ ΜΑΡΤΥΣ

Ἄς καὶ ἐγεννήθη νὰ ὑποφέρῃ. Ὡς ὁ ὑπερούσιος ἐκεῖνος ἦρος τῆς Αἰσχυλείου Τριλογίας θεσμεύεται ἐπὶ τοῦ Καυκάσου φαύλων κοινωνικῶν συνθηκῶν καὶ τῆς ἀχαριστίας ὁ γῆψ ἀνιθεῶς καθ' ἐκάστην κατασπαράσσει τῆς ὑπάρξεώς του τὸ ἦπαρ καὶ ὁμως οὐδέποτε τὰ χεῖλη του διαστέλλοντα εἰς λαλιὰν παραπάνου. Καὶ ὁμως ὁ Πετρарχικώτατος αὐτὸς τῆς Πρακλητείου φιλοσοφίας ὁπαδός, ἐν τοῖς ἀδροτάτοις τοῦ ὁποίου στίχοις ὑπολανθάνει ἡ στοναχὴ τοῦ Νίτσε καὶ ἡ βλασφημία τοῦ Σοπερχάουερ, οὐδέποτε παραπονεῖται ὡς ἀνθρώπος· εἶνε εἴπερ τις καὶ ἄλλος χριστιανός.

Ἡ ἀβρὰ καὶ εὐγενὴς καρδιὰ του εἶνε τόσον μεγάλη ὡστε ἔλυν τῶν ἀνθρωπίνων πικριῶν καὶ βασάνων νὰ γίνῃ κρατῆρ καὶ ὁμως νὰ μὴ ἐκρηγνυται εἰς παράπονα καὶ στεναγμούς λιποφύχους. Τὴν εὐγένειαν δ' ἐξετάζοντες, ἀντικειμενικῶς πλέον, μὲ τῆς ἐπιστημονικῆς ψυχολογίας τὸν φακὸν ἀναχειράρας, τεκμαίρομεθα ἀλανθάστως, ὅτι εὐγενεῖς πράγματι εἶνε μόνον αἱ ψυχαὶ ἐκεῖναι, παρ' αἷς δὲν ὑφίσταται δυσαναλογία μεταξὺ τῶν ἐξωτερικῶν ἐρεθισμῶν καὶ τῆς ἐσωτερικῆς ἀντιδράσεως τῆς ὁποίας δυσαναλογίας ἀπαύγασμα εἰσὶν αἱ οἰμωγαὶ καὶ οἱ θρήνοι διὰ τὸν ἴδιον ἑαυτὸν των. Καὶ εἶνε πράγματι ὁ ποιητῆς τοῦ «παγκοσμίου τραγουδιοῦ» εὐγενής, διότι εὐγένεια δὲν θὰ εἴπη ἄλλο ἢ πλήρης καὶ ἀκριβῆς τῶν πραγμάτων ἐκτίμησις· διότι εὐγένεια δὲν θὰ εἴπη ἄλλο, ἢ τὸ ἀναμαρτήτως ἐπιστάσθαι τῆς τῶν πραγμάτων οὐσίας, διότι εὐγενὴς εἶνε μόνον ἐκεῖνος, ὅστις ἔσχε τὴν εὐτυχίαν εἴτε συμφύτως, εἴτε διὰ τῆς δευτέρας ἐκείνης φύσεως, ἢν οἰκογενιακὴν ἀγωγὴν καλοῦμεν, νὰ κέκτηται τὴν τοσοῦτο πολῦτιμον ἐν τῇ εὐγενείᾳ τῶν ἡθῶν ὑπολανθάνουσαν ψυχικὴν ἀρμονίαν. Καὶ τοιοῦτον, ὡς ἄνθρωπον χρῆζει εἶνε τὸν ἀληθῆ ποιητῆν· τέλειον, ὡς τὸ Καλόν, οὕτινος ὑπὸ τῆς Θεῆας Προνοίας ἐκλήθη ἐπὶ τῆς γῆς μύστις καὶ ἐρμηνεὺς· ὄχι λιπόψυχον ἀτελεῖ, ἐκφυλον. Ἡ ἀληθὴς, ἄλλως τε γηθικὴ ἀδρότης ἐξαρτᾶται εἰς τὸ νὰ ὑποφέρῃ κανεὶς χωρὶς νὰ παραπονῆται.

Ἄλλ' ἐὰν οὐδέποτε ἐξέρχεται τῶν χειλέων του παράπονον κατὰ τῆς ἰδίας αὐτοῦ εἰμαρμένης, ἀλλ' ἐὰν οὐδέποτε φθονεῖ τὴν εὐτυχίαν τῶν ἄλλων, συμπτώσει ὡς ἀληθῆς ποιητῆς, ἐν τῇ εὐρείᾳ ψυχῇ του τὸν ἄνθρωπον, τὸν πρρατηρεῖ μὲ θαυμάσια βλέμματα, τῶν μελετᾶ, τὸν σπουδάζει, ἀντικειμενικῶς πάντοτε, διορᾷ ἐν αὐτῷ τοῦ μαρτυρίου του τὴν αἰωνιότητα καὶ εἶτα τὸν διαπτύσει ἐν στίχοις καὶ λέγει: Ἴδε ὁ ἄνθρωπος!

ΚΩΝΣΤ. Σ. ΚΟΥΒΑΡΑΣ

ΣΤΟΧΑΣΟΥ!

Ὅταν τὸ σῶμά μου κατέλθῃ στὸ χῶμα
Μὲ κλειστὸν μαγαμένον τὸ στόμα
Νεκρωμέν' ἡ ψυχὴ ἡ καρδιὰ
μὲ σβυστὸν κεκλεισμένον τὸ ὄμμα,
Τὰ νεκρὰ μου τὰ χεῖλη ἀπάσου!
Καὶ θεομόν σου τὸ δάκρυ ἄς ρεῖσῃ
Ἡ νεκρὰ μου καρδιὰ ἄχ! σιάσου..
Εἰς παλμούς καὶ λυγμούς θὰ σαλεύσῃ.
Ὅ στεναγμός σου πνοή μου θὰ γίνῃ
Κ' οἱ παλμοὶ σου νεκρὰ θ' ἀναστήσουν,
Κ' εἰς τὸ σκοτὸς! στοῦ τάφου τὴ δεινὴ
Ἀχ! ζωὴ μου θὰ γίνῃ ἡ πνοή σου
Μὴ διατάξῃς ἐκ νέου ἀπάσου
Τὸ φυχρὸν μου! ἀλλ' ἐμψυχον σῶμα
Δι' ἐσὲ οἱ παλμοὶ μου...στοχάσου!..
Θ' ἀναζήσουν καὶ μέσα 'στὸ χῶμα!
Ἀθῆναι ΣΟΦΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΟΥ

ΜΟΥΣΙΚΗ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Μεταξὺ τῶν ἐπιστολῶν τὰς ὁποίας εἰλάβομεν προχθὲς εὐρέθη καὶ ἡ κατωτέρω σταλείσα ἐπὶ τοῦ εὐέλπιδος νεοσοῦ μουσικοῦ καλλιτέχνου κ.Γ. Οἰκονομίδου ἀπευθυνομένη πρὸς τὸν διευθυντὴν μας, καὶ διὰ τὴν ὁποίαν θερμοῦς τὸν εὐχαριστοῦμεν, διότι διὰ ταύτης δύνανται καλῶς νὰ ἐνοήσωσιν οἱ ἀναγνώσται μας, τί εἶσι καλλιτέχνης εὐρωπαῖος καὶ πῶς ἀνταμοίβεται οὗτος.

Ἀθῆναι τῇ 5 Νοεμβρίου 1905.

Ἀξιότιμε κ. Μουρέλλε

Διὰ τοῦ τελευταίου ταχυδρομείου ἔλαβον τὴν κάτωθι ἐπιστολὴν παρὰ τοῦ ἐν Nowport News τῆς Ἀμερικῆς διαμέ-

νοντος λαμπροῦ χειριστοῦ τοῦ καλὰ μου καὶ φιλομούσου φίλου μου κ. Σ. Μουρέλη Καθηκόν θεωρῶ ἀπαραίτητον, ἵνα μὴ ἡ ἐπιστολὴ αὕτη κρυφθῇ ἐν τῇ ἐρμαρείῳ μου, ἀλλ' ἐλθῇ εἰς τὸ φῶς διὰ τῆς ἀγαπητῆς «Νεότητος», ἵνα οἱ ἀναγνώσται ὑμῶν δυνηθῶσι νὰ κατιδῶσι τὴν θέσιν τῶν καλλιτεχνῶν ἐν Εὐρώπῃ καὶ Ἀμερικῇ καὶ συνάμα νὰ γνωρίσωσιν ἐν μικρογραφίᾳ τὸ μέγα θέατρον τῆς Φιλαδέλφειας. Διὰ τὴν δημοσίευσιν τῆς ἐπιστολῆς ταύτης δὲν πιστεύω νὰ τύχω συγχωρηθεὶς ἀπὸ τὸν φίλον μου, ἀλλ' εἶμαι βέβαιος, ὅτι πάντες οἱ ἀναγνώσται τοῦ ἀξιότιμου περιοδικοῦ σὰς θέλουσι μοὶ χρεωσθεῖ μικράν τινα ὑποχρέωσιν.

Μεθ' ὑπολήψεως
Γ. Κ. Οἰκονομίδης.

Νεαρέ μου φίλε Γιώργε.

Χθὲς μόλις ἐπανῆλθον ἐκ Φιλαδέλφειας, εἰς ἣν μεγαλοῦπολιν εἶχον μεταβῆ μόνον καὶ μόνον ἐπειδὴ ἐμαθον ἐκ τῶν ἀμερικανικῶν ἐφημερίδων, ὅτι εἰς τὴν πόλιν αὐτὴν ἐπρόκειτο νὰ δώσῃ συναυλίαν ὁ ἔξοχος δξύφωνος (tenore) Carusso τῇ συμπράξει τοῦ περιφθῆμου κυμβαλιστοῦ καὶ βιολιστοῦ Coterevski. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ἄτε εὐτυχίας νὰ παραστῶ εἰς τὴν σπανίαν αὐτὴν ψυχικὴν μεταρσίωσιν, σοὶ γράφω μερικὰς λεπτομερείας εὐχόμενος, ἵνα παραστῶ κάποτε καὶ εἰς ἰδικὴν σου συναυλίαν γεννησομένην ὑπὸ ἰδίους ὄρους δόξης, τέχνης καὶ ἀτομικῆς λάμπειας.

Ἡ συναυλία ἐδόθη εἰς τὸ μέγα Καζινὸ τῆς Φιλαδέλφειας τὸ ὁποῖον εἶνε θαῦμα τέχνης, χλιδῆς καὶ πλούτου. Ἔχει 18,000 θέσεις! Μὴ σταυροκοπεῖσαι. Ἡ πρώτη θέσις κατ' ἄτομον πληρώνεται 30 δολλάρια=180 δραχμάς! Καθήμενον παλαιὸν Varietes μετὰ τὰς δύο δραχμάς σου! Ἐκαστον θεωρεῖον διὰ πέντε άτομα 200 δολ.=1,200 δραχμάς περίπου. Ἡ ἐντελὴς τελευταία θέσις ἔχει 5 δολ.=30 δραχμάς. Ἐγὼ εἰσῆλθον μετὰ δημοσιογραφικὸν εἰσιτήριον τὸ ὁποῖον εὐγενῶς μοὶ ἔδωκεν ὁ φίλος μου κ. Sellati ἀνταποκριτῆς τοῦ Ἰταλικοῦ

περιοδικοῦ «Avanti» τῆς Ρώμης. Εἰσῆλθον διπλαθὴ ὡς γνήσιος κλασικὸς ντσαμπατζῆς τῶν Ἀθηναϊκῶν Θεάτρων! Σημειωτέον δέ, ὅτι κατὰ τὴν ἐσπέραν τῆς συναυλίας τῶν μεγάλων αὐτῶν καλλιτεχνῶν τὰ εἰσιτήρια ἔτι ὑπερετιμῆθησαν.

Μετὰ τὴν ἄρσιν τῆς αὐλαίας ἐνεφανίσθη ὁ Carusso, ὅστις Ἰταλιστὴ εἶπεν ὀλίγα τινὰ διὰ τὴν ὄλην Ἀμερικὴν, κολακευτικὰ ἐννοεῖται, κατόπιν δὲ περιστρέψας τὴν ὀμίλιαν του κατέληξεν εἰς τὰ ἑξῆς: *Αἰτηρούμεν τὴν μονοικὴν διότι εἶναι ἡ τελειότερα φωνή, ἣτις εἰσερχομένη εἰς τὰς ψυχὰς ἀταλύνει καὶ ἀνυψοῖ αὐτὰς εἰς τὸ ἀσύλληπτον μεγαλεῖον τῶν αἰσθήσεων τοῦ ψυχικοῦ κόσμου*. Εἶτα ἐψάλλε τὸ «ilprovero del monte» ἐκ τοῦ μελοδράματος «ELVIRA» τοῦ Γκουέζ. Μοὶ εἶναι ἀδύνατον, νεαρέ μου φίλε νὰ σοὶ μεταδώσω ἔστω καὶ ἀμυδρῶς τί ἠσθάνθη ἐκ τοῦ ἄσματος αὐτοῦ. Ἡ φωνὴ του ἔξοχος γλυκυτάτη, ἐντελῶς ἀδίστατος, ἐν ἄκρῳ ἠχηρὰ, ἀπαλὴ ὡς ἡ αὐρα εἰς τὰ pianissima συνδυαζομένη μετὰ τῆς διὰ τοῦ προσώπου καὶ ἰδίως τῶν ὀφθαλμῶν ἐκφράσεως τοῦ πάθους καὶ τῆς ἀφθάστου τέχνης τῆς λάρυγγος, ἀποτελεῖ ἐν ὑπερτέλειον φυσικὸν δῶρον τὸ ὁποῖον ἐπὶ δύο ὥρας ἐκράτησε 15,000 θεατὰς μετεώρους κρατουμένους εἰς τὰ χεῖλη τοῦ μάγου αἰδοῦ. Διαλλειπόντως κατόπιν ἐψάλλεν ἀποσπάσματα τῆς «Μιρεϊγ» τοῦ Γκουινώ, «Κάρμεν», «Ριγολέττον», «Μποῆμ», «Προφῆτην», «Γουλιέλμον Τέλλον» τοῦ Rossini, «Flora mirabilis» τοῦ ἡμετέρου Σαμάρα καὶ τελευταῖον ἐν Σικελιώτικῳ τραγουδάκι γλυκυτάτον καὶ τὸ ἔξοχον «Pièti! d'Amore» (ἐλενημοσύνη ἔρωτος) μετὰ τὸ τέλος τοῦ ὁποῖου τὸ θέατρον συνεκλονίσθη ἐκ βάθρων ἀπὸ χειροκροτήματα καὶ ἐπευφημίας. Τίνα δῶρα τῷ προσεφέρθησαν εἶναι ἀδύνατον ν' ἀπαριθμησῶ.

Εἰς μόνος στέφανος ἐκ καθαροῦ χρυσοῦ προσφέρθη τῷ καλλιτέχνῃ

ἐκ μέρους τοῦ ἀμερικανοῦ τραπεζίτου Gollieny ὑπελογίσθη στοιχίζων 5,000 δολλάρια δηλ. 30,000 δραχμάς. Ἡ Ἰταλικὴ παροιμία τῆς Φιλαδέλφειας τῷ ἐδώρησε μίαν ἄρπαν χρυσῆν ἀξίας 3,000 δολλαρίων. Ἡ πληρωμὴ του διὰ τὴν ἐσπέραν αὐτὴν ἦτο 5,000 δολλάρια. Τὸ ἀκριβὸς μας τενοράκι ὁ Μωραίτης τί γίνεται μετὰ τὸ πέρον εἰς τὸν ἱστορικὸν πατοῦ τῆς ὁδοῦ Πατησίων τὸ ὁποῖον τάλληρον πολλάκις μαζὺ τὸ ἀντηλλάξαμεν μετὰ κρασί ρετσίνατο καὶ μετὰ Ἰταλικὰ μακαρόνια!

Ὁ Coterevski (Πολωνός) ἐθροιάμβευσε εἰς τὴν ἐκτέλεισιν δυσχερεστάτων μουσικῶν τεμαχίων ἐν τε τῷ κυμβάλῳ καὶ βιολίῳ, ὡς εἰς τὸ «Μνημόσυνον» τοῦ Μόζαρτ, εἰς τὴν «Ἀπορίαν ψυχῆς» τοῦ Roggalero (Ἰσπανοῦ εἰς τοὺς παλμὰς τοῦ Raganini, εἰς τὸ Soletto τῆς «Μποῆμ», τὸ ὁποῖον ὡς φανατικὸς θαυμαστῆς τοῦ Πουτσίνι κατεχειροκρότησα, εἰς τὰς «Ἐξομολογήσεις νεκροῦ» τοῦ Σαιν-Σοὺν, εἰς τὰς «Μελωδίας» τοῦ Γκουινώ, εἰς τὸ «Ave Maria» τοῦ Verdi, τὸ ὁποῖον ἦτο ἐν ὀνειρωδῶδες pianissimo καὶ τὸ ὁποῖον αὐτὸ καὶ μόνον ἤρκει νὰ δείξῃ τὸν καλλιτέχνην αὐτὸν ἔξοχον μουσικὸν ἐκτελεστὴν, δικαίως ἀπολαύοντα ἀφθίτου φήμης ἐν ἀπάσῃ τῇ Εὐρώπῃ. Ὅταν παίξῃ κυριευόμενος ὑπὸ τοῦ πάθους, νομίζει τις ὅτι θὰ πείσῃ λιπόθυμος ἐπὶ τῆς σκηνῆς. Κλείει ἐντελῶς τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ ἡ κεφαλὴ του ὄλη σχεδὸν ἀκουμβᾷ ἐπὶ τῶν χορδῶν τοῦ βιολίου.

Ἦκουσα ἐν Ἀθήναις πρὸ τριετίας τὸν Ἕλληνα Ἀνεμογιάννην, ὅστις καὶ ἐκεῖνος εἶναι ἀπὸ τοὺς κρατίστους βιολιστὰς τῆς Εὐρώπης. Ἐπίσης τὸν Θόμψωνα τοῦ Κολέδωρ. Ἐν Ἰταλίᾳ τὸν περίφημον Στεφανίνι. Ἐν Νέα Ὑόρκῃ τὸν Ἐλβετὸν Μολάϊμπελ καὶ τὸν Ἰσπανὸν Θορμάνος, ἀλλὰ τὸ ὅτι ἠσθάνθη εἰς τὰς ἐκτελέσεις τοῦ Coterevski δὲν ἠσθάνθη ποτὲ ἄλλο-

τε. Πολὺ πιθανὸν νὰ ἔχω ἐσφαλμένην ἀντίληψιν μουσικῆς, διότι εἶμαι πτωχότερος καὶ τοῦ Ἀνέστη εἰς μουσικὰς γνώσεις. Μόνον τὰ δάκρυά μου ἔχω, ὡς γνώμονα τῶν διαφόρων ἔξωτερικῶν ἐμπυχωσέων. Ἴσως τοῦτο νὰ ἀρκῇ.

Ἐχειροκρότου ἐπὶ δέκα λεπτὰ οἱ θεαταί, ἵνα ἐπαναλάβῃ εἰς τὸ κύμβαλον τοὺς «Οὐγγρικοὺς Γάμους» τοῦ Βολενοστάιν, ὅτε ἐπὶ τέλους ἐξεληθὼν ὁ Coterevski, τὶ νομίζεις, νεαρέ μου φίλε ὅτι ἐπραξε Ἀντὶ ὡς πάντες ἀνεμέναμεν νὰ ἐπαναλάβῃ τὸ ἔξοχον αὐτὸ σύνθεμα, παρετήρησεν εἰς τοὺς θεατὰς, ὅτι ἔχουσιν πολὺ ὀλίγην ἀντίληψιν μουσικῆς, ὅταν ζητῶσιν ἀπὸ ἑνα μουσικὸν τὴν ἐπανάληψιν ἑνὸς τεμαχίου ὡς νὰ τῷ λέγῶσιν: παῖξον πάλιν διότι τὴν στιγμὴν καθ' ἣν σὺ ἐπαίξες ὑμεῖς ἐξέχουμεν τὰ νύχια μας!» «Μόνον οἱ σαλτιμπάγγοι, εἶπεν, ἐπαναλαμβάνουσιν τὰς φωνὰς τῶν ὀργάνων τῶν καὶ αἱ κοιναὶ χορευτρίαι τοὺς ἀναιδεῖς χορούς τῶν!!» Αὐτὰ ὡς σοὶ τὰ γράφω εἶπεν αὐτολεξεί εἰς Γαλλικὴν γλῶσσαν ὄχι ἄπταιστον. Τὸ τι ἐπικολούθησε κατόπιν ἐννοεῖς. Οἱ ἐννοήσαντες τοὺς λόγους του—καὶ εὐτυχῶς ἦσαν ὀλίγοι οἱ γινώσται τῆς Γαλλικῆς—ἐξεμάνθησαν ἐναντίον τοῦ αὐθάδους καλλιτέχου, ὅστις ἐλησμόνησε ποῦ ἦτο καὶ πρὸς ποῖον κοινὸν ἀπευθύνετο. Αἱ γινώμαι ἐδιχάσθησαν. Οἱ μὲν εἶπον, ὅτι καλῶς ἐπραξε—καὶ οὗτοι ἐμετρῶντο εἰς τὰ δάκτυλα—οἱ δὲ ὅτι στερεῖται καὶ τῆς στοιχειώδους εὐπρεπείας. Θὰ συνέβαινον δὲ πολλὰ τὰ ἐκπροπα ἂν μὴ ἐπενέβαινε ἡ Ἀστυνομία. Τὴν ἐπομένην ἐγνώσθη ὅτι πάσχει ἐκ μεγάλης νευροπαθείας, ἥτις ἐκασταχοῦ φθάνει καὶ εἰς μερικὴν παραφροσύνην.

Σὺ νεαρέ μου φίλε εὔρε τὸ συμπέρασμα. Ἐλαβε διὰ δύο ἐσπέρας 12,000 δολλάρια δηλ. 60,000 φράγκα!!! ποσὸν μισθῶδες διὰ βιολιστὴν ἢ κυμβαλιστὴν. Τὸ θέατρον κατὰ τὰς δύο ἐσπέρας εἰσέπραξεν ὡς ἔμα-

θον παρά τοῦ Ἑλλήνου ὑποταμίου τοῦ θεάτρου κ. Θεολόγου 60,000 δολάρια = 360,000 δραχμᾶς! Ὁ Coterevski εἶναι ἑκατομμυριοῦχος ἡλικίας 35—40 ἐτῶν ὦν ἔγγαμος καὶ πατὴρ 8 τέκνων! Λέγεται δὲ ὅτι τὸ βιολί του κοστίζει 30,000 φράγκα. Τὸ ὄκιο Σου πόσο ἔχει φίλε μου; Ὁ Carusso εἶναι ὠραϊότατος ἀνὴρ ἡλικίας 37 ἐτῶν. Μετὰ τὸ τέλος τῆς παραστάσεως κατόπιν μυρίων προσπαθειῶν ἠδυνήθην νὰ τὸν ἴδω εἰς τὴν μεγάλην Στοάν τοῦ Θεάτρου καὶ συνελθόντες αὐτὸν ἐκ μέρους τῆς Ἑλληνικῆς Παροικίας. Σφίγγων μου δὲ τὴν χεῖρα μοὶ εἶπεν αὐτολεξεῖ! «Συγκινούμαι πολύ. Ἀγαπῶ πολύ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὰς παραδόσεις τῆς Ἡλλάδος, κύριε, ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ

Ἀποστόλου, ὃν εἶχον φίλον καὶ πολὺ ἐξετίμησα, ἀπώλεσε ἕνα μεγάλο καλλιτέχνην. Ἐν πολλοῖς ἦτο ἀνώτερός μου. Ἐὰν ἡ ὑγεία μου τὸ ἐπιτρέψῃ μετὰ 5—6 μῆνας θὰ ἐπισκεφθῶ τὰς Ἀθήνας δι' ἃς τόσα μοὶ ἔλεγεν ὁ αἰμυνηστος φίλος μου Ἀποστόλου».

Πιστεύω νεαρὸ φίλε, ὅτι θὰ σοὶ φανῇ ἐπιτεροπῆς ἡ φλυαρία μου αὐτῇ διότι εἶσαι ἐμμέσως ἐνδιαφερόμενος μὲ πᾶν ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν θείαν ἐπιστήμην τῆς Μουσικῆς. Σοὶ εὐχομαι πᾶσαν πρόοδον καὶ Σοῦ συνιστῶ νὰ μὴ καλλιεργῆς πολλὰς ἐλευθέρας τέχνας ἀσπαζόμενός Σε ἐγκαρδίως Ἀμερικὴ Newport News Σ. Μαυρέλης. Ὀκτώβριος 1905.

Ο ΓΙΟΣ ΤΟΥ ΑΡΧΗΓΟΥ

(συνέχεια)

— "Ὅχι, φίλε μου, δὲν εἶναι ποίησις εἶναι ἡ καθαρὰ ἀλήθεια, εἶναι ἡ πραγματικότης φθάνει μόνον νὰ ἰδῆς τὸν λιποτάκτην ἐκείνον ἄγγελον τοῦ οὐρανοῦ καὶ θὰ μὲ ἐννοήσῃς. Τί δύναμαι νὰ σοῦ περιγράψω ἀπὸ τὰ κάλλη της; ποῖος ζωγράφος θὰ εἶχε τόσον τέλειον χρωστῆρα οὔτε νὰ ἀναπαραστήσῃ τοὺς μάγους ἐκείνους ὀφθαλμούς της, τὴν ξυκνήν κόμην της, αὐτὴν τὴν δέσμη τῶν χρυσῶν ἀκτίνων, ἃς ὁ Θεὸς κλέψῃς ἐκ τοῦ Ἡλίου ἐναπέθηκεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς της.

"Ἡ ποῖος ἠδύνατο νὰ ζωγραφίσῃ τὰ κοράλλινά της χεῖλη, τὸ τετορνευμένον ἀνάστημά της, τὸν ἀλαβᾶστρινον τράχηλόν της, τοὺς λεπτοφυεῖς ὄνυχάς της τοὺς ῥοδόχρους ὡς ὁ ὀρίζων κατὰ τὴν ἀντικλῆν μὲ τὴν λεπτὴν καὶ πάλλευκον χεῖρά της; Ἡ ποῖος ἠθελε δυνήθῃ νὰ...

— Μπρός, παιδί μου, θάρρος. Σία καὶ ἀράξιμα, κύριε πρόεδρε!!! εἶπεν ὁ Ἰωάννης μὲ ῥῆφος σκεπτικόν.

— "Ἄ! αὐτὸ εἶναι πάρα πολὺ, Ἰωάννη! δὲν εἶσαι λοιπὸν πλέον ὁ ἀγαπημένος μου φίλος; δὲν εἶσαι σὺ, ὅστις μὲ συνόδραμες εἰς ὅλας τὰς περιστάσεις καὶ τοὺς κινδύνους μου; μήπως ἡ ἀγριότης τοῦ πολέμου ἔκλεισεν ὀλοτελῶς τὴν καρδίαν σου; μήπως εἰς τὰ στήθη σου δὲν ὑπάρχει πλέον ἡ εὐγενὴς καρδίαν τοῦ Ἰωάννου;

— "Ὅχι φίλε μου, εἰς τὰ στήθη μου ὑπάρχει ἡ αὐτὴ καρδίαν καὶ ἐγὼ εἶμαι ὁ ἴδιος μόνον σὺ ἄλλωζες. Ἐλα πές μου ποῖα εἶναι αὐτὴ ἡ μάγισσα ποῦ σὲ περιέπλεξεν εἰς τὰ ὀλόχρυσά της τὰ μαλλιά καθὼς τὰ λέγεις;

— Ἀπ' οὗ Ἰωάννη, μὲ περιπαίζεις ἀπ' οὗ παίρνεις τὸ ἀγνόν μου αἶσθημα ὡς ἀστειότητα, σὲ παρακαλῶ νὰ μὲ ἀφήσῃς καὶ νὰ μὴ μ' ἐρωτᾷς περὶ αὐτοῦ τοῦ ζητήματος, εἶπεν ὁ Ρουάνδος σοβαρῶς.

— Ἐλα, φίλε μου, πές μου στὴν ἀρχὴν ἐνόμιζα, ὅτι σὲ εἶχε καταλάβῃ κανεὶς ποιητικὸς παροξισμὸς διότι καὶ ἄλλοτε, ἐνθυμείσαι δὲ φυλακᾶν μου, εἶχες πάθῃ ἀπὸ

αὐτὴν τὴν νότον. "Ἄ! ἐνθυμούμαι μάλιστα τὰ ἐδημοσίευσες κάπου στὸ... ποῦ νὰ πάρῃ ἡ ὀργὴ δὲν θυμούμαι, τέλος, πάντων, ὅταν εἴμεθα φοιτηταὶ δηλαδὴ, ὅταν εἶχαμε τὸ ἐπάγγελμα καὶ τοὺς τίτλους τοῦ φοιτητοῦ... τοῦ τεμπέλη ἠθελα νὰ εἶπω χα! χα! τί ἐντροπὴ ν' ἀφήσῃς τὴν ποίησιν καὶ νὰ γίνῃς πεζὸς δηλαδὴ ἀπὸ κεντρικῆς καὶ ζεσχιζονται τὰ ὑποδήματά σου εἰς τὴν πεζο... πορείαν μὲ ἄλλους λόγους ἀπὸ δῆμιχος κλητήρας ἢ ἀπὸ ἀθάνατος, νὰ γίνῃς... θνητός!! χα! χα!

— Ἄλλο ποίησις καὶ ἄλλο ἔρω, φίλε μου.

— Τὸ ἴδιο εἶναι ἡ ποίησις εἶναι φαντασία· ἀλλὰ μήπως δὲν εἶναι καὶ ὁ ἔρω κα-θαρὰ φαντασία; ὑπάρχει ἔρω πραγματικός; ὁ ἔρω συνοδεύεται παντοτε μὲ χρυσὰ ἀκτίνας, μὲ ἀργυροχρον φωνήν, μὲ Ἀφροδίτην, μὲ κορκαλίνα χεῖλην... μὲ... ποῦ νὰ τὰ ἐνθυμούμαι τόσα· ἔχετε σεις οἱ ποιηταὶ εἰπῆ περὶ αὐτοῦ τοῦ ἀνυπάρχοντος ὄντος τόσα καὶ τόσα ποῦ γὰρ νὰ τὰ μάθη κανεὶς ὅλα πρέπει ἀντὶ ἡμέρας νὰ ζῆ ἔτη.

Ὁ Ῥουάνδος ἔκλεισε τὸ στόμα· οὐδεμίαν πλέον λέξιν ἐξεστόμισε, δὲν ἀπήντα εἰς τὰς ἐρωτήσεις τοῦ φίλου του, διότι εἶχε μετανοήσῃ διὰ τὴν ἐν μέρει ἐκμυστήρευσίν του πρὸς τὸν Ἰωάννην.

Ἐπέστρεψαν εἰς τὴν οἰκίαν καὶ κατεκλίθησαν. Ὁ Ἰωάννης περὶ τὸ μεσονύκτιον ἀκούει ἀνοιγομένην τὴν θύραν τοῦ παρακειμένου δωματίου, ἐν ᾧ διέμενε ὁ Ῥουάνδος. ἠγέρθη ἐκ τῆς κλίνης του, ἀνοίγει τὸ παράθυρον ὅσον τὸ δυνατόν μὲ ὀλιγότερον κρότον καὶ παρατηρεῖ. Μέσα εἰς τὸν κῆπον διέκρινε μίαν σκιάν πηγαινοερχομένην ἦτο ὁ Ρουάνδος. Μὲ μεγάλην ταχύτητα ἐνεδύθη καὶ κατῆλθε τὴν κλίμακα ἀκροποδητεῖ.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΟΣ ΣΑΚΚΟΣ

Δις Μ. Π. ἔλαβον τὸ ποιήμα σας θὰ ἀναγνωσθῇ καὶ ἐὰν εἶναι ἄξιον θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ προσεχὲς διότι εἰς τὸ παρὸν δὲν ὑπάρχει χώρος. Σὰς εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας ἃς μέλλεις νὰ καταβάλῃς πρὸς διάδοσίν μου.

κ. Ν. Κονταζόπουλε. Τὸ ποιήμα σας ὡς καὶ τὰ αἰτήματά σας ἐλήφθησαν· εἰς τὸ προσεχὲς λοιπόν.

κ. Σ. Τασιόπουλε. Ἐλαβον τὰ ποιήματά σας, τὰ ὅποια θὰ δημοσιευθῶσιν εἰς τὸ προσεχὲς ἐὰν βεβαίως κριθῶσιν ἄξια.

κ. Νάρκισε. Ἐλαβον τὸ διήγημά σας τὸ ὅποιον θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ προσεχὲς διότι εἶναι ἀληθῶς ὠραῖον· ἀλλὰ παρακαλεῖσθε νὰ καταστήσητε γνωστὸν τὸ ὄνομά σας διότι πρέπει νὰ τὸ γνωρίζομεν.

κ. Ζέν. Ἐλαβον τὸ δελτάριόν σας ὡς καὶ τὴν λαμπρὴν μετάφρασιν τῆς «Ἀγωνίας τῆς Ἰωάννας» δι' ἣν σὰς συγκαίρω διότι τῇ ἀληθείᾳ μεταφρά-

ζεις ἔξοχα. Αἱ σιῆλαι τοῦ περιοδικοῦ εἶναι ἀνοικταὶ εἰς ὑμᾶς ὡς καὶ πρὸς ὅλους τοὺς συνδρομητάς, ὅταν στέλλωσι πράγματα δημοσιεύσιμα.

κ. Σαφῶ Ἀρίκκος. Ἐλήφθη τὸ ποιήμα σας· θὰ ἰδοῦμε.

κ. Μουργιανάκη. Τὰ φύλλα ἀποστέλλονται τακτικῶς ἀπορῶ δὲ πῶς ὁ κ. Παπανδοτάκης καὶ κ. Μαυρονάκης δὲν τὰ λαμβάνωσι· ὥστε τοὺς παρακαλῶ, ὅπως δι' ἐπιστολῆς τῶν μοὶ καταστήσωσι γνωστὸν ποῖα φύλλα τοὺς ἐλλείπωσιν, ἵνα τοὺς τὰ ἀποστείλω ἀμέσως. Τὴν αὐτὴν δὲ παράκλησιν κάμνω καὶ πρὸς ὅλους τοὺς συνδρομητάς μου, διότι ποῦ νὰ γνωρίζω ἐγὼ πόσα φύλλα χάνονται;

κ. Κονόθρε σὰς εὐχαριστῶ πάρα πολὺ.

κ. Χουμργιανάκη. Ἡ συνδρομή σας ἐλήφθη σὰς εὐχαριστῶ.

κ. Πικραμένε. Ἐλαβον τὴν βραχεῖαν σας, καὶ ἔσπευσα νὰ σὰς ὑποδείξω τὸν τρόπον τῆς ἀποστολῆς τῶν χρημάτων ἄλλως τε καὶ οὗτος εἶναι ὁ εὐκολώτερος· ἐπὶ φακέλλου χάριται δραχμαὶ ἐπὶ συ-

σιάσει.

Δὲν ἐλάβατε δελτάριόν μου; διατί ἀρά γε;

κ. Βεκιαρέλν. Ἔλαβον τὰς λύσεις σας.

κ. Μουδρέα. Σᾶς ἔγραφα ταχυδρομικῶς ἀλλὰ ἀπάντησιν δὲν ἔλαβον.

κ. Μελαμπιανάκν. Μετὰ τοῦ παρόντος σᾶς ἀποστέλλονται καὶ τὰ προηγούμενα φύλλα.

κ. Ρολκάν Κασδιανέ. Ἔλαβον τὴν συνδρομὴν σας καὶ τὸ ποίημα καὶ τὰ αἰτιόγηματά σας τὰ ὁποῖα δημοσιεύονται.

Ἰωάν. Φαρέτρον Ἔλαβον τὸ ποίημά σας θὰ ἀναγνωσθῆ, ἀλλὰ πρέπει νὰ μοὶ γράψητε ποῖο: εἶσθε.

κ. Κατσουλίδν. Σᾶς εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὰ συγχαρητήριά σας, καὶ ὡς πρὸς ἐκεῖνο, περιμένω.

κ. Λουδ. Πέτριτδ. Ἔλαβον τὸ δελτάριόν σας καὶ σᾶς εὐχαριστῶ διὰ τὰ γραφόμενά σας· δυστυχῶς αἱ ἀγγελίαι ἐσώθησαν, ἀλλὰ θὰ σᾶς στείλω προσεχῶς ἀπὸ τὰς νέας τὰς ὁποῖαι θὰ τυπώσω.

Δις Γ. Παν. Ἔλαβον τὸ δελτάριόν σας· ἡ συνδρομὴ ἀκόμη δὲν ἐλήφθη, ἀλλ' ἐλπίζω, ὅτι αὐτὰς τὰς ἡμέρας θὰ τὸν εὔρω καὶ τοῦ τὴν ζητῶ.

κ. Γ. Πετριδν ἐλήφθη τὸ ποίημά σας.

Δις Α. Ἰω... Ἐλήφθη ἡ συνδρομὴ σας, σᾶς εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὴν ἀγάπην ἣν τρέφεται πρὸς με.

κ. Κοττάκν. Τὰ προηγούμενα σᾶς ἀποστέλλονται μετὰ τοῦ παρόντος.

κ. Βεϊλκνδξίδν. Ἔλαβον τὸ ποίημά σας τὰ ἐπιδόρπια καὶ τὰς ἀσκήσεις αἵτινες δημοσιεύονται, εἰς δὲ τὸ προσεχές τὰ λοιπά.

Ἀγαπητὲ Γ. Π. Κ. Ἔλαβον τὸ δελτάριόν σου καὶ θὰ σοὶ γράψω ταχυδρομικῶς μάθε σινάμα, ὅτι δὲν λημονῶ ἐγὼ τόσον ἐνδόξως· μήπως συμβαίνει τὸ ἀντίθετον; Ὅσον δι' ἐκεῖνο τὸ ὅποιον μοῦ γράφεις δὲν εἶναι δυνατόν διότι εἶναι 1, 000 . . . σελίδες, μικρὸ ἂν ἦτο μάλιστι, εὐχαρίστως.

κ. Π. Ἀντωνόπουλε. Ἐλέφθη εἶναι πολὺ ὥραϊον θὰ δημοσιευθῆ εἰς τὸ «ΝΕΟΤΗΣ»

ΜΙΚΡΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

Ὁ κ. ΑΓΙς συγχαίρει τὸν κ. Ζ. Ζέην διὰ τὰς ὥραϊας μεταφράσεις του καὶ εὐχεται ἐκ καρδίας νὰ προσδεύσῃ καὶ νὰ μὴ ἀφήσῃ τὴν ὥραϊαν καὶ τερπνὴν ταύτην ἐνασχόλησιν.

Ὁ κ. Βεϊλκνδξίδης Samsun Tourquie ἀντιλλάσσει κατὰ-πιστάλ.

Παρακαλεῖται ὁ κ. Zagazig ἀνταποκριτῆς τῆμῶν ὅπως μᾶς γράψῃ διατί ὁ κ. Μουτσάκης ἔχει παράπονα κατ' αὐτοῦ καὶ συνεπῶς καὶ κατὰ τοῦ φύλλου μας.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δεξιόγραφος

- 51) Ἐπίρρημα τὸ πρῶτόν μου
Καί τὸ δεύτερον ποῦ τρέχει
Τὸ τρίτον ἄνθος εὐμορφο
Ποῦ ὥραϊαν εἶδος ἂν ἔχη
Καὶ τ' ὄμιον μου μικρὸ
Στὴν Ἀιτική χωρὶό

Στοιχειόγραφος.

- 52) Μὲ τὸ ταῦ ὦ φίλε Ἰοτὴν Ἑλλάδα κίμαι
Κι' ὄργανον μὲ πῖ μουσικόν τι εἶμαι
Ἀίνιγμα.

- 53) Μεγάλος ποταμὸς τὸ ἀρσενικόν μου
Ἰχθῦς κ' ἐργαλεῖο τὸ θνηκόν μου

- 54) Γρῦφος.

ΗΓΞ ΠΥΡΡΟΣ κ' ΜΥΤΗΣ

ΟΟ ΕΥΣ ΕΥΣ ΟΛΟΙ ΟΛΟΙ

(Ἐστάλησαν ὑπὸ τοῦ κ. Γρ. Βεϊλκνδξίδου)

- 55) Ἄν μ' ἀφήσης ὅπως εἶμαι
στὴν Ἑλλάδα φίλε κίμαι
ἂν τὴν κεφαλὴν μ' ἀλάξης
τῆσος τῆς Τουρκίας εἶμαι
[Ἐστάλησαν ὑπὸ τοῦ κ. Α. Πετριδου]

- 56) Ἀίνιγμα

Θαῦμα περὶ σόπου τῆς Γραφῆς· ἀνάστασις τελεῖται.
Ἄν ἐν πιητόν γωρῶστε διὰ σουλλαβῆς ὦ λῦται·

- 57) Δεξιόγραφος.

Ἐνα σφαιρῶν ἀρχαίων εὐκόλα θὰ σχηματίσης,
Ἄν εἰς ἐντὼν ἀμφιβον μίαν μετοχὴν κολλήσης,

- 58) Στοιχειόγραφος

Ὅπως εἶμαι ἂν μ' ἀφίσης

Πρόσεξε μὴ μὲ διαπράξης!

Καβαλλίκεψε καὶ φῖνε

Τὸ κεφάλι σὸν ἀρπάξης

Στοιχειόγραφος.

- 59) Θέτω Πι ἀντὶ τοῦ Τᾶ
Καὶ ἰδοὺ σὲ δυὸ λεπτά
Τὰ ποτάμειν τερά
Ἐσταμάτησαν σκληρά.

- 60) Πνευματιόγραφος

Ἐπὶ τῆς γῆς εὐδοσκομῖν εἶν δὲν μὲ πειράξης
Καὶ εἰς τυνθήκος θὰ μὲ ἰδῆς τὸ πνεῦμά μου
[ἂν ἀλλάξης]

(Ἐστάλησαν ὑπὸ τοῦ Γρ. Βεϊλκνδξίδου)